

Europa encén els ànims de la cultura del foc

Reacció multitudinària a la directiva europea de regulació de la pirotecnia. Milers de persones van omplir els carrers de Berga, Castelló de la Plana i Palma per defensar la cultura del foc dels Països Catalans. Centenars de grups de diables i de besitari van clamar per protegir un dels elements cohesionadors de la cultura d'arreu de la nació. Ho deixaven clar dues pancartes penjades a la

plaça berguedana de Sant Pere: "Visca la cultura popular dels Països Catalans" i "Respecte pel nostre territori". La mobilització va aconseguir traspasar cap al conjunt de la població i va rebre el suport d'institucions municipals i de la Generalitat tot i que els diversos eurodiputats catalans van donar suport a la directiva. L'ACCENT.CAT va retransmetre en directe l'acte de Berga cortesia del portal onsortir.tv.

>> Països Catalans 7

Presos a canvi de treballadors afectats per un ERO

L'empresa Calved SA ha volgut substituir 34 treballadors contractats per 40 dones empresonades a Can Brians que cobren sous tres vegades inferiors al sector. Finalment la Generalitat ha retirat el taller de preses de l'empresa, però 24 treballadors de Calved seran acomiadats amb un ERO.

El cas torna a mostrar l'ús que algunes empreses fan de persones empresonades perquè treballin per elles a un sou inferior. El CIRE és l'organisme

de la Generalitat que gestiona aquest treball assalariat dels presos, que el 2008 va moure 20 milions d'euros.

>> Economia 10

La maquinària judicial espanyola continua treballant contra els activistes catalans

Els casos de Núria Pòrtulas i David Sánchez tornen a evidenciar el caràcter polític dels judicis contra activistes catalans.

En el primer cas, s'ha sabut que a l'anarquista gironina empresonada fa dos anys i potseriorment deixada en llibertat li demanen cinc anys de presó. El judi-

ci se celebrarà abans de l'estiu.

En el segon cas, aquesta setmana s'hauria de saber la decisió del jutge sobre l'ingrés a presó del vilafranquí David Sánchez. La base per empresonar-lo són els antecedents que té com a insumbís.

>> Països Catalans 7

SUMARI

Perfils catalanistes a Europa

CiU, ERC i ICV ja han fet públics els candidats amb què concorreran a les eleccions del 7 de juny. La intenció dels tres partits ha estat presentar els seus perfils més catalanistes.

>> Països Catalans 4

70 anys després, homenatgen Sentís

La medalla d'or al Mèrit en el Treball al periodista franquista Carlos Sentís és un exemple de "l'èxit" d'una transició basada en l'oblit i la indignitat. La seua concessió ha estat envoltada de polèmica.

>> Països Catalans 5

El crash immobiliari atrapa el València CF

La crisi immobiliària ha deixat el club "xoto" en una posició molt difícil. Enmig d'una investigació per corrupció, les obres del nou Mestalla estan quasi parades i els jugadors no cobren.

>> Països Catalans 6

El Fòrum Social Mundial es revitalitza

Crònica de Quim Arrufat des de la ciutat brasilera de Belém sobre els debats del Fòrum Social Mundial, que va acollir 135.000 participants del 27 de gener a l'1 de febrer.

>> Internacional 11

PUNT DE MIRA

(+R+A)= +Retrògrad +Abominable

MARIA OLIVER CAMPINS

"Educar -diu el poeta-, és el mateix que posar un motor a una barca: s'ha de mesurar, pesar, equilibrar... i posar tot en marxa. Però per a això, un/a ha de portar a l'ànima quelcom de marinera, quelcom de pirata, quelcom de poeta... i un quilo i mig de paciència concentrada".

I a més a més, davant dels últims deliris del conseller Maragall, ha de portar una sobredosi de valeriana!

El darrer curs 2008 es va acomiadar amb jornades de lluita de rebuig a la LEC pel que sembla ignorades impunement pel gabinet Maragall qui aquest gener ens ha tornat a sorprendre amb les seves propostes al pur estil del professor guillat: el programa més recursos per a més autonomia (+R+A).

Una primera mesura d'aquest programa és augmentar en uns 2.000 euros anuals cada centre. Aquesta mesura seria interessant si no sabéssim que arrosseguem dos anys de retencions pressupostàries en els centres, que aquesta dotació resulta del tot insuficient per a les necessitats escolars i que aquesta dotació s'emmarca en un dels objectius fonamentals de la LEC: dotar de suficiència cada centre per tal que aquests hagin de buscar-se la vida amb dotacions externes competint així, amb els centres veïns.

Una segona mesura és ja una vella pràctica: incrementar els pressupostos de l'escola concertada, que enguany ascendeixen als 7 milions d'euros. Mentre que l'escola pública viu mancada de recursos humans i materials, massificada en la majoria dels casos i amb famílies de menys recursos econòmics s'haurà de conformar amb la xifra de 6 milions d'euros.

Però la sensació de vergonya i desconcert encara pot ascendir en escoltar-se una darrera mesura del conseller guillat: ampliació voluntària i retribuïda de la jornada laboral fins a quatre hores setmanals (a primària) i fins a tres (a secundària) com a mesura d'eficiència de la gestió. Aquestes hores extres només es podran fer a proposta de les direccions (com si d'una empresa es tractés) i només a les persones funcionàries amb plaça definitiva. Senzillament, infame. No cal ser massa erudita per comprovar que aquesta mesura contribuirà de manera definitiva a la desregulació de les condicions laborals que tantes lluites han costat, en favor de la jerarquizació, la competència entre iguals i la individualització, i a la reducció de plantilles que indefugiblement anirà en detriment de les interines per a qui trobar una vacant esdevindrà quelcom inaccessible.

Malgrat tot s'haurà de seguir lluitant, mantenint les velles reivindicacions al peu del canó: la suspensió de la sisena hora, la democratització dels claustres, l'estabilitat per a les interines, l'augment de plantilles per a cada centre, la reducció de la ràtio per aula per tal d'atendre millor la diversitat i que els diners públics es destinin a l'escola pública.

Mentrestant des de l'escola és consolador somiar mentre una treballa. Somiar que quan un dia la nostra barca estigui dormint, en vaixells nous seguirà la nostra bandera enarborada.

COL·LABORACIÓ VICENT LUNA I SIRERA*

Somniar és avançar

En plena nit negra de la dictadura franquista la situació política, social i cultural era desoladora. El dictador, ja feia anys que havia derogat els estatuts d'autonomia i els governs dels parlaments autonòmics, i a més de perseguir els partits polítics i sindicats, desmantellà les institucions culturals i literàries, implantà la censura a tots els nivells i prohibí i perseguí qualsevol manifestació identitària diferent de l'espanyola. Així, la nostra llengua fou proscribida als àmbits familiars, i pràcticament no hi havia cap revista, periòdic, ràdio o editorial en català.

En aquest context, l'any 1959 el poeta Lluís Serrahima va tindre la valentia i l'encert d'escriure un article, "Ens calen cançons d'ara", que, per les seues idees i reivindicacions, ha estat considerat com el manifest referencial de la Nova Cançó. Vint-i-set anys després el mateix Serrahima, i en una entrevista al setmanari *El Temps*, manifestava que "amb la Nova Cançó vam posar lletra i música a un silenci, l'aclaparant silenci de la por, de l'opressió. El país ressorgia de la cendra, es redreçava i es posava a caminar. Per això, tot just començat aquest moviment, el poble s'hi sentí absolutament identificat".

La Nova Cançó va ser molt més que un moviment musical, i va anar molt més enllà. L'assagista de Sueca, Joan Fuster, en el pròleg al llibre *Ovidi Montllor, Poemes i cançons* deia "van assumir 'cantant' les nostres reivindicacions col·lectives més urgents, van establir uns contactes amb el poble que ni els intel·lectuals ni els polítics no tenien al seu abast". Així doncs, la Nova Cançó va ser uns dels instruments més poderosos i més potents al servei de la catalanitat democràtica, a la vegada que va revolucionar espectacularment el món musical del nostre país.

El públic van fer seues les paraules dels cantautors. Els recitals, festivals, aplecs se'n deia llavors, van esdevenir una mena de lloc de reunió i d'encontre arreu dels Països Catalans. El poble assistia no tant sols per escoltar música, sinó per parlar de política, per intercanviar projectes, per encetar contactes, per cercar ferramentes per lluitar contra l'opressió del règim dictatorial, i també per desempar-

lligar-se de sobre la ràbia acumulada. Els cantautors, conscients de la complicitat del públic, aprofitaven per llançar missatges d'esperança, per difondre els poemes dels nostres poetes: retocats, mutilats, censurats per l'ull inquisidor del censor. A més a més, en uns moments de control i repressió del català, la Nova Cançó contribuï forç a la dignificació de la nostra llengua i, tot plegat, no els feia cap gràcia als opressors.

Cinquanta anys han passat de l'origen de la Nova Cançó, de la mítica i punyent "Al vent" de Raimon, considerada la primera cançó de la Cançó. És veritat que el vent s'ha emportat molts records, molts companys de viatge, moltes il·lusions, moltes "itaques" perdudes. I que almenys a casa nostra, al País Valencià, ja fa anys que no bufen vents favorables. Portem massa temps patint les conseqüències d'aquest ponent. Un vent que no els fa gens de gràcia als llauradors que els marceix les collites, ni als pescadors que els mou temporals. A sobre, a l'estiu ens envia bafarades tant calentes que cremen com les brases.

La cançó "Al vent" de Raimon, i com ella moltes altres, amb la seua frescor i senzillesa, però amb la ràbia i força dels qui pateixen l'opressió, posà, com cantaria Obrint Pas, tot "un poble en moviment". Un moviment que va fer trontollar un sistema opressor. Ben cert és, afortunadament, que cinquanta anys després la situació ha canviat

força, però també és veritat que tenim moltes mancances i que el futur del nostre poble, de la nostra llengua i de la nostra identitat, continuen estant amenaçades per paranys molt més subtils, sibil·lins i refinats.

Lluís Serrahima, ara fa mig segle, arribava a la conclusió que calia renovar la cançó, que calien cançons d'ara. Cinquanta anys després, i davant d'aquesta ponentada apegalosa que ens té ensopits,

que tenim tant enganxada a sobre i que ens impedeix moure'ns, ens cal un nou moviment, musical, educatiu, cultural, sindical, ecologista... que, com la Nova Cançó aconseguí en el seu moment, faça de pal de paller, que com la cançó "d'Al vent", ens hi pose a caminar.

Motius en tenim més que suficients: una escola pública sota mínims; uns mitjans de comunicació controlats i manipulats; una seriosa manca de llibertat d'expressió; un ús social de la llengua en flagrant retrocés, un país venut a les constructores i als especuladors; una galopant substitució identitària; un oblit i menyspreu als cantautors, poetes, escriptors i editors en la nostra llengua; un espoli fiscal que ens empo-

breix; una crisi econòmica produïda pel descontrol d'un sistema que beneficia uns pocs i que paguen els de sempre; un endeutament perillós, un malbaratament dels recursos en fastos i obres faraòniques; una sanitat que trontolla; uns deficients serveis públics..., i uns polítics que no són capaços d'il·lusionar el poble i treure'l al carrer quan toca. Un moviment que ens esperone, que ens faça somniar, perquè, sens cap mena de dubte, somniar és avançar.

LA VEU DELS LECTORS I LECTORES

Amb el garrot pegant i als antisistema criminalitzant

Allarg de tota la meua vida en la lluita política, (i aquesta l'arrossegue des de la segona part de la dècada dels 70) mai no hi havia vist i sentit el que ara pateix. Qualsevol concentració o acte de reivindicatiu o de protesta (legalitzat i amb permís governamental), és objecte per part de la policia, d'un seguiment sistemàtic, amb filmació en càmeres de vídeo i identificacions individuals (fets que només veiem quan l'acte es convocat per l'esquerra antisistema).

Actua la policia per lliure iniciativa o complint ordres governamentals? Cal dir que d'una o altra manera, la policia actua perquè se sent emparada per la gran obra neofeixista auspiciada pel socialdemòcrata José Luis Corcuera Cuesta, personatge provenient de la UGT (vergonya per a la classe obrera i l'esperit democràtic) i ministre des de 1988 al 1993, durant els governs de Felipe González, desenvolupant la cartera d'Interior. Tots aquests "pseros" van inspirar-se en la tasca predecessora de la socialdemocràcia alemanya, en aquelles lleis primer d'emergència (anys 60) i després contra els radicals (anys 70). Cal vore com la socialdemocràcia aplanada i legitima el camí del capital!

Però parlem de la vigent Llei Corcuera". Llegim en el capítol III, article 20 apartat 1: "Los agentes de las fuerzas y cuerpos de seguridad podrán requerir, en el ejercicio de sus fun-

ciones de indagación o prevención, la identificación de las personas y realizar las comprobaciones pertinentes en la vía pública o en el lugar donde se hubiese hecho el requerimiento, siempre que el conocimiento de la identidad de las personas requeridas fuese necesario para el ejercicio de las funciones de protección de la Seguridad, que a los agentes encomienda la presente Ley y la Ley Orgánica de Fuerzas y Cuerpos de Seguridad"

Caldria vore "quan és necessari per al exercici de les funcions de protecció" i qui ho determina. És el de sempre: qui controla als controladors? Perquè està clar que l'agafen d'una mena arbitrària. De res no serveix el dret a l'intimitat i a la lliure expressió.

Amb la coacció i la criminalització (perquè aquests fets que parlem son coacció i criminalització), volen restar força al desenvolupament d'una idea política (que la democràcia burgesa és igual a una democràcia de cartró, i que la dominació de classe és el poder burgès).

Hem de continuar denunciant la seva hipocresia i escampar als quatre vents les nostres idees polítiques fins que esgotem les nostres forces, perquè la veritat, la justícia social i el proper grau d'evolució humana estan de la nostra part.

Vicent Rodríguez i Payà,
Sant Joan d'Alacant

L'ACCENT

L'ACCENT és una publicació quinzenal d'àmbit nacional dels Països Catalans.

Número 147. Tirada: 5.000 exemplars Número de dipòsit legal: L-1014-02. La responsabilitat dels articles d'opinió recau exclusivament en els seus autors.

Redacció València: Carrer Maldonado, 46 baixos, 46001 València Redacció Barcelona: Carrer Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona Adreça electrònica: ppcc@laccent.cat Subscripcions: 646 98 16 97 Distribució: 615 54 47 15 Publicitat: 616 07 33 28. Consell de Redacció. Coordinació: Laia Altarriba, Andreu

Ginés, Aure Silvestre i Arnau Urgell. Països Catalans: Joan Buades, Martí Cirici, Guillem Colom, Laia Creus, Pep Giner, Andrés González, Irene Jaume, Pere Habet, Francesc Miralles, Miquel Serra, Aure Silvestre, Arnau Urgell i Bel Zaballa. Opinió: Joan Teran. Economia: Àlex Tisminetzky. Internacional: Ausiàs Alminyana, Laia Altarriba, Marc Lamarca i Manel López. Cultura: Joan Ballester, Joan Sebastià Colomer, Jordi Garrigós, Aurora Mora, Felip Pineda, Hèctor Serra, Josep Maria Soler, Pau Tobar. Correcció: Mercè Mauri. Edició gràfica: Andreu Ginés. Coordinació gràfica: Oriol Clavera. Il·lustracions: Joan Carbonell, Roger Ferriols. Distribució: Guillem Romero Senent. Han col·laborat en aquest número: Quim Arrufat, Rafa Escobar, Núria Garcia, Vicent Luna, Eloi Mayordomo, Maria Oliver, Carles Rebassa, Vicent Rodríguez.

CARLES REBASSA*

COL·LABORACIÓ

Si tu et fas la lluna...

És un lloc comú, tot el que diré. "Lloc comú" vol dir "tòpic" i vol dir "latrina". En l'un, hi desemboquen els pensaments més previsibles d'una actitud o una altra. En l'altre, hi desemboquen els residus del nostre cos. En sentit figurat, el cansament del tòpic demana la virulència del vòmit. Vomitem, doncs, que també cal.

El divendres 6 de febrer es va saber que el jutge Enrique Rovira del Canto serà qui s'encarregarà de decidir sobre el recurs d'apel·lació presentat a l'Audiència Provincial, davant la desestimació del recurs que es va presentar a la jutgesa Isabel Gallardo. Recordem que la Gallardo és la representant del poder judicial espanyol que vol tancar en David de La Fornal per una condemna d'un any i mig de presó, arran dels fets del 12 d'octubre del 98, sense que en David tingui antecedents, i amb l'agreujant que els companys detinguts en la mateixa ocasió ja no han de retre comptes davant la justícia. En el moment d'escriure aquestes ratlles, el jutge encara no s'hi ha pronunciat.

El procediment perquè el recurs arribés a mans de Rovira del Canto no ha estat l'habitual, diuen. L'habitual és seguir un protocol -burocràcia, papers, departaments, funcionaris-, però el recurs ha passat de la mà de la Gallardo a la mà d'en Rovira, sense intermediaris. Talment com es donen la mà els presidents de Madrid i els autonòmics, el director de la caixa i el de la patronal, el regidor d'ERC i el del PP de l'Ajuntament de Vilafranca del Penedès. La gent grossa es va donant la mà, s'entenen, duen el maneig, fan teringa: una teringa de tot el carrer, que en mitja hora passa i en mitja hora ve. La justícia habitual, diuen, té uns procediments mecànics, que se segueixen quan hom vol, i que canvien, també, si hom ho desitja. Talment com hi ha catalans que no poden construir dins casa seva i forasters que sí que hi poden construir, i a casa d'altri i tot; talment com hi ha gent preparada que no pot accedir a llocs de feina, però el cosí o la cunyada d'algú altre sí que hi pot accedir; talment com hi ha gent a qui prescriuen els antecedents i hi ha gent a qui no prescriuen, la justícia fa el seu camí. Això ja ho diu la cançoneta: "Si tu et fas la lluna, la lluna del cel blau, / jo em faré el núvol, i et vindré a tapar."

Rovira del Canto és un "ex" jutge militar. Com diu la cançó d'Ovidi Montllor, "aquell que anava d'ocre, ara va de groc; canvia poc." El seu currículum, impecable: oficial superior en excedència del Cos jurí-

pa amb sobrassada, que troba que ja és prou catalana per haver-se de reafirmar davant un jutge espanyol i un radical violent; gent que pensa que els radicals són això, radicals, eixelebrats, animals. Genteta que no creu en l'avantguarda perquè no creu gaire en la vida ni en la capacitat de transformació de les línies de la realitat. Genteta que no recorda els insubmisos, escòria social durant tants anys, que van ser l'avantguarda de l'ajornament del servei militar obligatori. O genteta que troba que té coses a perdre, com els regidors del PSOE, de CIU, del PP, d'ICV, d'ERC de l'Ajuntament de Vilafranca, que no han volgut signar una querrel·la per prevaricació contra la jutgesa Gallardo, tots plegats, tots a la una, perquè això no es fa. No és just que un regidor hagi de donar la cara per un radical. Qui no vulgui pols que no vagi a l'era. L'Ajuntament de Vilafranca signa un comunicat per demanar justícia espanyola de la bona, de l'ordinària, per a en David de La Fornal, mentre els regidors, segurament, per separat, amb la mitja cara de resignació i la taqueta de la vergonya a l'eslip, pensen: "Per què ens ha de tocar això a casa nostra? Per què no ha hagut de passar a algú del poble del costat?"

Però la cançó continua. "Si tu et fas la llebre, la llebre del camp gran / jo em faré caçador, i et vindré a caçar." Només cal que Espanya funcioni perquè el municipalisme del partit de l'insigne Lluís Companys trontolli com trontollen les cames d'un covard davant la multitud. Un altre lloc comú: a comarques, dins els pobles, fins quan la mentida generarà confiança? Caldrà que esperem que donin els Mossos d'Esquadra a ERC per saber de quin peu calcen?

*Poeta

EL MIRADOR BLOCAIRE ARNAU URGELL

Agressions que ens ajunten

"Visca la cultura del foc i de carrer (...). Ni a quinze, ni a dos metres, la cultura la volem ben aprop" afirma la periodista i fotògrafa olotina Alba Danés al seu bloc. "Polítics d'Europa, lleveu les vostres fredes manasses de damunt la nostra pólvora!" crida el xatívi Toni Cucarella. Més asossegat es mostra el fotògraf mallorquí Potti que explica com "una comitiva ben grossa de dimonis va anar des de davant el Rei en Jaume fins a Cort per reivindicar que els polítics facin alguna cosa perquè la Directiva Euro-

pa (la 2007/23/CE famosa) no afecti a les manifestacions de cultura popular de les que disposam al nostre petit país".

Tres píndoles per mostrar que la blocsfera d'arreu dels Països Catalans també s'ha fet ressò del dissabte de pólvora i reivindicació. Una jornada per preservar la cultura del foc com a mostra de mediterraneïtat i d'unió entre els territoris d'arreu de la nació. Concentracions a Berga, Palma i Castelló de la Plana van demanar respecte per la cultura popular però també van servir per visualitzar allò que

EDITORIAL

Repressió en temps de crisi

Molts analistes ho van preveure, i la història ens ha donat múltiples lliçons en aquest sentit. En èpoques de crisi econòmica capitalista la repressió i la retallada de drets individuals i col·lectius ha estat constant dels darrers segles, i tot indica que els propers anys no seran una excepció a aquesta llei històrica. I ja tenim el primer avis.

El fiscal ha inculpat finalment a 27 treballadors de l'aeroport del Prat de Barcelona per les mobilitzacions del 28 de juliol de 2006 en defensa dels seus llocs de treball del servei de terra, demanant penes de fins a quatre anys de presó, que de sentenciar-se per part del jutge representarien l'ingrés immediat a centre penitenciari d'una vintena de sindicalistes.

Aquest cas té molts dels ingredients que es poden anar reproduint en els propers anys de crisi. Una plantilla marcada per la precarietat i la temporalitat, derivades de la liberalització del sector, decideixen en assemblea espontània passar a l'acció en defensa dels pocs drets laborals que mantenen, entre confoses notícies que auguraven més acomiadaments i retallades salarials. Uns 400 treballadors van prendre les pistes del Prat, i la mobilització fou reprimida per la Guàrdia Civil i convenientment criminalitzada per la premsa oficial. Fins a 62 treballadors van ser sancionats, i el posterior procés penal ha imputat a 200 empleats, acusació que ha anat concretant-se en les 23 persones que hauran d'anar a judici, sobre la base de les declaracions secretes de "testimonis protegits", altres treballadors que no han dubtat a posar-se al servei de l'empresa en la repressió als seus companys.

El procés del Prat és una primera senyal d'alarma. Vivim temps de crisi, on els treballadors han vist augmentar l'atur fins a un milió de persones als Països Catalans, la precarietat i la temporalitat s'estenen com taques d'oli, acompanyades dels conseqüents augments de la sinistralitat laboral, mentre les hipoteques ofeguen capes senceres de la població, les autoritats auguren noves retallades socials, i les multinacionals assoleixen records de beneficis i expedients de regulació.

En aquest escenari sembla que la solució que proposa el govern, en boca del seu fiscal, és empresonar aquells que s'atreveixin a alçar la veu, a organitzar-se i protestar. Aquells qui provoquen les crisis, i que no paren d'acumular beneficis a costa dels patiments dels treballadors, de ben segur que res poden témer d'unes lleis i un Estat fet a la seva mida. Cap empresari, especulador o alt càrrec de multinacional ha de témer d'acabar a la presó pels danys que estan causant a capes senceres de la població. Però la gran majoria que patim en primera persona els efectes de la crisi, i sobretot aquells que ens atrevim a lluitar en temps de crisi, ens espera la criminalització, la repressió o fins i tot omplir encara més les presons.

FOTO:Potti

ens uneix com a país. Es tracta d'una d'aquelles agressions que ens ajunten i que han de servir per avançar.

Polítics d'Europa, de Madrid, de París, de Barcelona, València i Palma... preneu-ne nota.

Els partits presenten el perfil més catalanista a les eleccions europees

LAIA ALTARRIBA BARCELONA

El catalanisme és la bandera amb què els partits catalans concorreran a Europa el proper 7 de juny. Tots ells ho fan amb la intenció d'atraure un electorat que en els darrers comicis europeus el 2004 li va costar superar el 40% de la participació als Països Catalans.

El perfil de les tres persones que encapçalen les principals candidatures dels Països Catalans indica que totes tres formacions han volgut concórrer amb un candidat que es presenta com a catalanista: Ramon Tremosa és l'aposta de CiU (que està estudiant una coalició amb el Bloc Nacionalista Valencià, Unió Mallorquina i el Partit Socialista de Mallorca), Oriol Junqueras d'ERC (que intenta anar coaligada amb PSM i amb Entesa per Mallorca) i Raül Romeva d'ICV (que manté converses amb BNV, Iniciativa pel País Valencià i la Confederació dels Verds).

Aquests tres candidats no només formen part dels sectors més catalanistes de cada partit, sinó que a més tots tres van votar negativament en el referèndum sobre el projecte de Constitució Europea el febrer de 2005. Tot i que Raimon Obiols (l'eterna cara catalanista del PSC, qui encapçalarà novament la candidatura del partit a les europees) ha retret que es presentin candidats que van votar contra el text constitucional, el cert és que la població catalana poc recorda els perquè d'aquell referèndum, especialment en un context de bloqueig de les institucions europees que no poden donar resposta a una crisi econòmica que tot just ha arribat. Així doncs, les tres formacions es poden permetre presentar un candidat que va votar en contra en el referèndum sense patir perquè això els pugui restar vots.

Ramon Tremosa per sortir del pitjor resultat

En les darreres eleccions europees, CiU va obtenir el pitjor resultat en unes eleccions de la seva història: d'un 30% dels vots del 1999 va caure al 17,44%, i es va col·locar com a tercera força al Principat per darrere del PP. Així doncs, no sorprèn que la coalició hagi decidit canviar de candidat i escollir-ne un de suposat perfil sobiranista com és Tremosa. No cal oblidar, però, que aquest economista liberal no s'ha destacat precisament per una defensa de la vertebració dels Països Catalans, sinó de fer de les infraestructures (com per exemple un aeroport del Prat privatitzat) l'eix del camí cap a la sobirania a qualsevol preu per sobre de la protecció del territori.

Convergència i Unió està actualment negociant amb altres partits

Oriol Junqueras és l'aposta "independent" d'Esquerra

dels Països Catalans la possibilitat de concórrer conjuntament a les europees. Sembla molt factible l'acord amb

el Bloc Nacionalista Valencià i amb Unió Mallorquina (un soci incòmode aquest cop pels escàndols de corrupció que l'afecten), però serà més complicat aconseguir-lo amb el PSM, tot i que ha estat un soci clàssic de CiU a Europa.

ERC escull un fil independentista per Europa

Malgrat que les dues candidatures amb un discurs més independentista fracassessin al Congrés d'ERC del passat mes de juny, el partit aposta per un perfil marcadament nacional per anar al Parlament Europeu. Oriol Junqueras, historiador independent que es declara netament independentista, pren el relleu dels candidats anteriors: l'eivissenc Bernat Joan (2004) i el rossellonès Miquel Mayol (1999). Amb aquells dos candidats ERC va fer bandera dels Països Catalans en unes eleccions, les europees, on es demostra de nou que els partits poden fer provatures i presentar persones amb discursos que els sobrepassin ideològicament per alguna banda ja que no s'hi juguen tant com en altres comicis.

ICV també juga la carta catalanista

La coalició ICV-EUiA sembla que tornarà a anar de bracet a Europa, i ho farà repetint Raül Romeva, qui ara fa cinc anys li va permetre recuperar l'eurodiputat que havia perdut el 1999. Aquest candidat va ser

un dels firmants el passat mes de novembre del manifest que apostava per unes polítiques sobiranistes a ICV. Aquell manifest reclamava que la direcció que sortís de l'assemblea que va celebrar ICV assumís "explícitament i de fet la reivindicació nacional en l'horitzó de l'autodeterminació, expressió de la sobirania, i la situés en un lloc capdavanter en la política d'ICV".

Així doncs, en un context d'esgotament de part de la població amb els regatejos dels partits catalans per obtenir de Madrid alguns euros més o menys, ICV també ha escollit un perfil que pugui atreure els qui estan tips de la dinàmica autonòmica. Tot i això, Romeva ja ha dit que situarà al centre de la seva política la preocupació per la crisi. De fet, la resta de candidats també han situat l'atur com una de les seves preocupacions. No

és d'estranyar quan s'acaba de conèixer que el 2008 s'ha tancat amb 390.000 aturats més als Països Catalans.

Obiols contra les reivindicacions "identitàries"

El PSC, enmig de les presentacions mediàtiques dels candidats d'ERC i CiU també va voler saltar a escena amb Raimon Obiols, que repetirà com a candidat. Però tot i que Obiols representa els sectors més propers als catalanisme del partit, ho feia amb unes declaracions en el sentit contrari que la resta: advertia a Tremosa i Junqueras que Catalunya no farà amics a Europa si sempre posa per davant el català i les "reivindicacions iden-

titàries" i de "confrontació". A més, demanava unitat a Europa dels eurodiputats catalans que surtin escollits el 7 de juny. Aquesta apel·lació a la unitat sorprèn venint d'una federació autonòmica que ha estat incapaç de trencar mai la disciplina de vot respecte al PSOE al Congrés espanyol dels diputats.

Coalicions estatals després de l'1 de març

Com que en el cas de les eleccions europees la circumscripció electoral és estatal, és molt car obtenir un diputat al Parlament europeu (aproximadament 800.000 vots), i els partits de nacions sense Estat tenen moltes dificultats per superar sols aquesta barrera. És per això que fan coalicions, no només entre partits dels Països Catalans sinó que busquen acords tant amb partits bascos, gallecs i canaris com amb partits regionals (aragonesos, per exemple) o estatals (confederacions ecologistes, sobretot). En aquestes eleccions, però, la configuració d'aquestes coalicions haurà d'esperar a després de l'1 de març, que és la data de les eleccions basques i gallegues, ja que els partits de totes dues nacions han dit que fins després dels comicis autonòmics no s'asseuran per tancar acords.

Tot i això, ja es comencen a perfilar algunes coalicions estatals:

"Els partits opten per independents per superar un cert esgotament general"

CiU ja ha expressat la voluntat de repetir coalició amb el PNB i el BNG; tant ERC com el PSM estan parlant amb EA, el BNG, la Chunta Aragonesista i el Partido Andalucista; tot apunta que ICV i les federacions catalanes d'IU aniran juntes amb Izquierda Unida, i a més estan sonejant la Confederació dels Verds i també partits com Aralar o Nueva Canarias; i Unió Valenciana vol presentar-se amb el Partido Andalucista, Coalición Canaria, el Partido Aragonés, el Partido Regional Cántabro i la Unión del Pueblo Navarro.

Diputats independents

Una de les estratègies en què han coincidit alguns partits catalans a l'hora d'escollir el cap de llista ha estat buscar persones de perfil independent. Oriol Junqueras, un d'aquests candidats independents, explicava en una entrevista a l'Avui que aquesta aposta respon a un "cert esgotament general [respecte als partits] perquè la via estatutària s'ha demostrat lenta i clarament insuficient".

Un dels partits que ha escollit un independent és CiU. Amb Ramon Tremosa, la coalició escull un nom a qui vincula amb el pro-

jecte de la Casa Gran del Catalanisme, estratègia d'Artur Mas per recuperar la Generalitat de cara a les properes eleccions a través de presentar-se com el partit central de catalanisme.

Com dèiem, ERC també ha optat per un independent, Oriol Junqueras, que està vinculat al partit però que s'ha mantingut sempre com a independent tot i ser regidor de Sant Vicenç dels Horts a les llistes d'ERC. Abans de Junqueras, i amb la voluntat de contrarestar l'impacte atractiu per alguns sectors del catalanisme que

suposa la figura de Tremosa, ERC va anunciar que presentava Mònica Sabata, qui ha estat portaveu de la Plataforma pel Dret a Decidir. Però Sabata ho rebutjava públicament a mitjans de gener: "Considero que no és el moment de formar part d'una candidatura electoral i vull continuar reforçant les entitats de la societat civil catalana". No s'ha d'oblidar que Sabata forma part de la Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau del Parlament de Catalunya a proposta de CiU des del passat mes de juliol.

Sentís com a símptoma

La medalla d'or al Mèrit en el Treball al periodista franquista posa cadascú al seu lloc, setanta anys després de l'entrada de les tropes feixistes a Barcelona

ARNAU URGELL RIPOLL

La seqüència dels fets és coneguda. El ministre espanyol de Treball i Immigració, Celestino Corbacho (PSC-PSOE), va entregar al periodista Carlos Sentís la medalla al Mèrit en el Treball. L'acte es va celebrar al Col·legi de Periodistes - amb la presència del degà Josep Carles Rius i el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, Joan Manuel Tresserras - i va coincidir amb l'aniversari de l'entrada de l'exèrcit feixista per la Diagonal barcelonina. Aquell dia, vestit de militar, Sentís també hi era.

Lloances del degà i el ministre

L'acte al Col·legi de Periodistes va amagar el currículum franquista de l'homenatjat. En tot cas el degà dels periodistes (i subdirector del mateix diari on Sentís escrivia als anys 40 i continua fent-ho actualment) va referir-se a la seva biografia com a "única i irrepetible". Potser es referia a l'irrepetible article "¿Finis Cataloniae? El fin de una película de gángsters, simplemente"? O potser dirigir l'agència EFE -que també ha celebrat 70 anys-, creada per Franco per "explicar Espanya al món". En tot cas aquesta carrera amb episodis obscurs (i sense cap tipus d'arrepentiment) no va ser obstacle perquè un ministre d'un partit que s'autodenomina d'esquerres digués que "Sentís ha donat una lliçó de bon periodisme" i que la medalla no era "només al treball, sinó al bon treball".

Petit terratrèmol a la professió

Primer van ser els periodistes Vicent Partal i Xavier Montanyà amb sengles

"Mails Oberts" a *VilaWeb*. A l'acte celebrat al Col·legi, Sentís va afirmar que acceptava la medalla "en nom de tots els periodistes". Partal responia amb un clar "A mi no m'hi embolique" mentre que Montanyà afirmava: "se l'ha guanyada. Sobretot, per immigrant. Ocupant, per a ser més precís. Fa setanta anys que va arribar d'uniforme i encara hi és. A més, no li ha calgut adaptar-se. Nosaltres ens hem adaptat a ell. Cal reconèixer-li el mèrit. Ara, pensar, no ha pas hagut de pensar gaire".

Les reaccions van augmentar després que el Grup de Periodistes Ramon Barnils denunciés la condecoració del periodista franquista. Assenyalaven que era "inacceptable participar en la seva glorificació" i més el dia que es commemorava el 70è aniversari de l'entrada de l'exèrcit feixista per la Diagonal. En aquest sentit es va engregar una recollida d'adhesions a un manifest en què es demanava al degà del Col·legi, Josep Carles Rius, una rectificació de les paraules elogioses cap a Sentís i que es reconegués "l'error" d'acollir l'acte. En pocs dies més de cinquanta col·legiats -entre els quals sis vocals de la junta del Col·legi- van firmar una carta que va respondre Rius mantenint-se en la seva posició. Joan Vila, membre de la junta del grup Barnils, explica a L'ACCENT que "respondran" organitzant un acte d'homenatge "als periodistes oblidats o silenciats pel franquisme" al mateix col·legi.

Les reaccions de la "contra"

La posició del grup Barnils no ha agradat a part de l'opinió publicada. Més enllà de l'estirabot de l'editorial de l'ABC:

Carlos Sentís i Josep Pla

"I ho diuen ells, als quals amb el catalanisme per bandera només els falta portar pistola", el cas Sentís ha posat a cadascú al seu lloc. Especialment als "apòstols de la correcció política" siguin més "d'esquerres o de dretes", més "sobiranes o unionistes".

Mentre Vicenç Villatoro lamentava a l'*Avui* que uns "joves col·legues" fessin passar per davant "arguments ideològics i polítics davant d'un guardó professional"; el periodista Joan Barril es preguntava a *El Periódico* si aquests "sobiranes justiciers" que "veuen botiflers a la seva pròpia sopa" es veuen capacitats per "tirar la primera pedra". També va posar cullerada Salvador Sostres que va confondre els firmants del manifest -bàsicament periodistes inde-

pendentistes i d'esquerres- amb una "cèl·lula socialista" al servei del carrer Nicaragua. Segons el columnista de l'*Avui* es tractava de "covards que només s'atreixeixen amb els morts i amb els avis".

Sentís com a símptoma

És normal que un periodista que el 1939 va qualificar a *La Vanguardia Española* a Companys de "gàngster" no se'n retracti públicament i rebi una medalla al Col·legi de Periodistes? És de rebut que la condecoració l'entregui un ministre d'un partit que es diu *socialista* i *obrero*? Segurament aquest episodi exemplifica la Transició espanyola, que per uns és exemple de "concordia" i pels altres de negació, oblit i indignitat.

"És l'èxit d'una transició basada en no retreure res als qui van estar al costat de la dictadura" explica Joan Vila.

El cas de Sentís demostra com alguns franquistes han continuat en punts claus de les institucions, entitats i empreses sense retractar-se. Segurament costaria trobar casos com el seu -per una qüestió d'edat- que en el seu moment glorificà "la Catalunya que amanece" -en referència al triomf dels feixistes- però sí la de personatges del tardofranquisme com Juan Antonio Samaranch, Federico Mayor Zaragoza o Josep Vilarasau.

Samaranch va arribar al cim de l'olimpisme anys des-

prés d'ocupar el càrrec de president de la Diputació de Barcelona (1973 - 1977) i ser regidor d'Esports a l'Ajuntament de Barcelona (1955 - 1962). Vilarasau, que va ser president de la Caixa, havia estat director general del Tresor a la dècada dels 70 òbviament després de jurar els principis del Movimiento. També Mayor Zaragoza, que després de presidir la UNESCO ara encapçala la Fundació Cultura de la Pau, té un passat en el règim franquista. Va ser rector de la Universitat de Granada (1968 - 1972) en la qual les detencions i tortures d'estudiants andalusos van ser molt freqüents sota l'estat d'excepció; més endavant amb Franco agonitzant va ser subsecretari d'Educació i Ciència.

OPINIÓ

El pas del temps

A. GINÉS I SÀNCHEZ VALÈNCIA

És reconfortant saber que el pas del temps és igual per a tots: ningú no se n'escapa. És trist, però, haver d'esperar que faça el seu efecte. I no és cap consol saber que actes com el celebrat el proppassat 26 de gener al Col·legi de Periodistes de Barcelona no són més freqüents senzillament perquè no hi ha molts més personatges de la mateixa mena a qui homenatjar.

El temps ha sigut més ràpid en alguns episodis semblants del País Valencià: ens vénen al cap els noms de Josep Ombuena Antiñolo (1915-1992) o de Ferran Vizcaíno Casas (1923-2003). Ambdós personatges comparteixen trets biogràfics molt semblants als de Carles Sentís.

El primer, Josep Ombuena, entrà a València amb les tropes franquistes, el març de 1939, i ens deixà de testimoni alguns versos d'exal-

tació del Cabdill i de l'*etern absent* a les pàgines d'*Avance*, el periòdic propagandístic que

s'edità l'endemà de l'ocupació. Posteriorment esdevingué director de *Las Provincias* (1959-1992), des d'on promogué l'ofensiva antivalencianista que propicià, entre altres coses, les bombes contra un dels antics col·laboradors del periòdic que ara dirigia: Joan Fuster. Aquest "home d'adhesions intrencables al franquisme i amb pocs escrúpols", com el va definir Vicent Andrés Estellés, compta, des del 1994, amb un carrer al seu nom a la ciutat de València.

Pel que fa a Vizcaíno Casas, destaca la fulgurant trajectòria periodística que protagonitzà, des dels seus inicis a *Las Provincias* fins a l'etapa de guionista a TVE durant els anys seixanta, per bé que és més conegut per la seua vessant d'escriptor. La defensa desacomplexada de Francisco Franco i José Antonio que féu als seus escrits el convertiren en un paladí de la dreta més reaccionària i, amb aquests mèrits,

el 2001 li atorgaren la Medalla d'Or al Mèrit en el Treball, la mateixa que a Carles Sentís, i, poc abans de la seua mort, el 2002, fou nomenat membre del Consell Valencià de Cultura.

És cert que, en aquest darrer cas, el reconeixent institucional en "democràcia" vingué de la mà del Partit Popular, el partit que reiteradament s'ha negat a condemnar el franquisme. Al Partit Popular pertany també Alfons Rus, alcalde de Xàtiva i president de la Diputació de València, que no vol retirar el títol honorífic d'alcalde de la ciutat a Francisco Franco. Però, de tota manera, seria una errada considerar que el problema d'aquesta pervivència mal dissimulada del franquisme es deu a la tosquesa reaccionària de la dreta. La dreta, al cap i a la fi, només fa el paper que li pertoca: defensar els seus interessos.

Per contra, l'esquerra -l'esquerra institucional, s'entén- navega sense rumb entre la retòrica de la memòria històrica i allò que s'anomena la responsabilitat institucional. És així el que li permet aprovar lleis de la memòria

que no persegueixen els botxins franquistes o que li permet fer homenatges als lluitadors alhora que penja medalles a reconeguts franquistes. És aquesta hipocresia la que l'impulsa a abanderar l'herència de la II República espanyola alhora que adula el successor directe de Franco. No és cap secret que el doble joc és característic d'aquesta esquerra, però el problema és que molts encara hi confien. I mentre hi creuen, impedeixen que s'avance realment en la recuperació de la memòria històrica.

Així, si volem recuperar la nostra històrica col·lectiva, hem de defugir les iniciatives electoralistes i els paranyes de les actuacions judicials i començar a treballar per convertir-la en una exigència social. I això és, sobretot, explicar els problemes que els catalans i catalanes patim actualment, cercant-ne les seues arrels i desmuntant d'un cop per totes les bases ideològiques de la societat actual, és a dir, desemmascarant el mite de la Transició i els seus protagonistes.

L'ACCENT

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Ser subscriptor de L'ACCENT et permet rebre a casa cada quinze dies la publicació i col·laborar amb el projecte d'informació popular i compromes amb la realitat dels Països Catalans

NOM i COGNOMS

ADREÇA

CODI POSTAL i POBLACIÓ

TELF. & ADREÇA ELECTR.

TIPUS DE SUBSCRIPCIÓ

 TRIMESTRAL (12 EUROS) SEMESTRAL (24 EUROS)

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

NOM DEL TITULAR

POBLACIÓ

ENTITAT

OFICINA

CONTROL

NÚMERO DE COMPTE

Envieu aquesta butlleta per correu a: L'ACCENT, C. Maldonado, 46 baixos, 46001 València // L'ACCENT, Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona // truqueu al 646 981 697 o bé envieu un correu electrònic a subscripcions@laccent.cat

Us prego que fins a nova ordre carregueu al compte corrent o llibreta indicada el rebut que us presentarà L'Accent en concepte de subscripció.

SIGNATURA

L'APUNT

Polèmica sobre el nou Mestalla

FELIP PINEDA VALÈNCIA

Després que el Tribunal Superior de Justícia del País Valencià (TSJPV) desestimara la paralització cautelar i donara llum verda a les obres del nou Mestalla, la Fiscalia de València ha citat a declarar tres tècnics municipals. Aquest fet s'emmarca en la investigació que es va obrir fa vora un mes per les presumpes irregularitats en la permuta del terreny on es construeix l'estadi, a l'avinguda de les Corts. Els tècnics citats són el d'Administració General, el cap del Servei del Patrimoni i la cap de la secció de Propietat Immobiliària de l'Ajuntament. Una vegada hagen declarat, la fiscalia decidirà si arxiva el cas o continua amb la investigació.

El recurs desestimat pel TSJPV havia estat presentat per la Federació d'Associacions de Veïns de

“Aquest afer entre l'Ajuntament i el club esportiu ha estat considerada una de les majors operacions d'especulació urbanística dels últims anys al País Valencià”

la zona, recolzada per un grup d'antics propietaris, el PSPV i altres plataformes veïnals. Al recurs contenciós administratiu es denunciava el conveni que recolza l'operació urbanística, ja que segons la plataforma de veïns, les modificacions del PGOU s'han produït en favor de l'interès d'una empresa i no del públic. La polèmica s'ha centrat en la titularitat del sòl. Els advocats de l'associació de veïns al·leguen que la fórmula d'intercanvi dels terrenys no és la reconeguda per la Llei urbanística valenciana (LUV) i per tant incorre en un delicte, ja que s'hauria d'haver fet mitjançant concurs públic o subhasta.

El València CF va aconseguir aquest terreny en un ple de l'Ajuntament de València el 2005, amb els vots a favor del Partit Popular. Segons el tracte, l'Ajuntament atorgava aquestes parcel·les al club esportiu a canvi d'unes altres, encara per determinar. Un altre punt controvertit es troba en la venda de l'antic recinte de l'estadi del València CF, que aportarà més de 300 milions d'euros a l'equip. Aquest afer entre l'Ajuntament i el club esportiu ha estat considerada una de les majors operacions d'especulació urbanística dels últims anys al País Valencià.

L'especulació immobiliària porta el València CF a la fallida econòmica

AURE SILVESTRE VALÈNCIA

Per entendre l'actual crisi institucional i econòmica que travessa el València CF, cal fer un exercici retrospectiu i analitzar el paper dels seus propietaris els últims anys, si més no des de la seua reconversió de club esportiu a societat anònima.

El València CF va fer el trànsit cap a societat anònima el 1992, com la major part de la resta de clubs de futbol. Dos anys després, el 1994, l'empresari Paco Roig comprava el paquet d'accions majoritari del club i accedia a la seua presidència. Roig era un empresari atípic, que havia fet una fortuna considerable gràcies a l'administració del patrimoni familiar en negocis de tota mena, però principalment especulatiu amb la compra i la venda de terrenys. La dolenta trajectòria esportiva del club va fer que Roig hagués d'apartar-se de la presidència el 1997. Amb tot, i com a accionista majoritari, es va guardar la possibilitat de controlar la junta directiva durant alguns anys més. A la llarga, el desgast de Roig féu que l'any 2004, un altre important empresari del País Valencià, Bautista Soler, es quedés amb la propietat del club després de comprar-li 70.000 accions.

En realitat, el canvi de propietari del València CF va ser una qüestió directament lligada al deute històric del club i al seu patrimoni econòmic, i on també van tenir el seu paper les administracions públiques valencianes, controlades pel Partit Popular.

Solucions als deute del club

En els anys de govern de Roig, el València CF va iniciar una espiral de despesa que va fer augmentar el deute molt per damunt de la seua liquiditat real. Van saltar totes les alarmes. Des de la presidència es va defensar aquest tipus de gestió pel fet que el club "xoto" comptava amb un patrimoni immobiliari, l'estadi i els seus terrenys esportius, per permetre afrontar les seues arriscades operacions econòmiques. Així, la principal alternativa per vore la llum al final del túnel era la d'encarar una arriscada maniobra immobiliària. El club construiria un nou estadi, a la perifèria de la ciutat, i destinaria els terrenys del vell Mestalla, situats a una exclusiva zona de la ciutat, com a nova promoció immobiliària. Així es lligava el futur del club a una simple operació especulativa.

La jugada pareixia perfecta excepte en un punt: per tirar endavant aquest projecte, l'entitat necessitava la col·laboració de l'ajuntament de la ciutat i Paco Roig no era un empresari ben considerat pel Partit Popular del País Valencià per considerar-ho poc seriós en els seus negocis i per la seua recerca del protagonisme, fonamentat en habituals declaracions eixides de to, algu-

Les obres del nou Mestalla han portat a la crisi institucional i econòmica que travessa el València CF

nes dirigides, fins i tot, contra polítiques populars.

Així, des de les administracions valencianes, local i autonòmica, es va començar a suggerir que només es donaria el vist-i-plau a l'operació immobiliària si es produïa un relleu en la presidència - propietat del València. Des del PP s'apostava per Bautista Soler, un empresari que comptava amb el recolzament del partit i que des de feia anys cobrava la propietat del club.

La solució Soler

Bautista Soler es pot considerar, en part, l'antítesi de Roig com a empresari. En primer lloc perquè sempre ha preferit mantenir-se allunyat dels focus de l'atenció mediàtica. De fet, tot just fer-se amb la propietat del València CF va estimar-se més posar al front de la presidència el seu fill Juan. El patrimoni de Soler es va cimentar en el món de la construcció. Bona part del creixement de la ciutat de València està associat a les seues promocions immobiliàries. Com ell s'ha vanagloriat en més d'una ocasió "no hi ha cap carrer a la ciutat on no hi estiga l'empremta del seus projectes". Fins i tot, la revista Forbes, l'assenyalava l'any 2006 en la posició 717 de les persones més adinerades del món i amb un patrimoni que rondaria els 2.100 milions d'euros.

L'interès de Soler pel València cal buscar-lo, malgrat el seu reconegut valencianisme, a la propietat dels valuosos terrenys de l'antic camp del Mestalla i del nou projecte d'estadi. L'empresari de Torís va aconseguir la propietat del club en plena expansió immobiliària i seria a partir de l'operació especulativa que el club solucionaria d'una vegada per

totes el problema del seu enorme deute. El València CF permutava els seus terrenys, on es construiria una illa de finques amb habitatges de luxe, a canvi d'altres terrenys per alçar el nou estadi a les afores de la ciutat.

L'operació semblava perfecta ja que teòricament tots eixien guanyant, el València perquè liquidava el seu deute i solucionava la qüestió pendent del nou estadi, i Soler perquè amortitzava la inversió de la compra d'accions amb la venda de les finques de la promoció del vell estadi.

L'esclat de la crisi immobiliària i el crac del València

En aquesta situació, i una vegada aconseguida la permuta dels terrenys amb l'Ajuntament, en una operació que a hores d'ara està sent investigada pels tribunals de justícia, el València CF podia afrontar la construcció del nou estadi. La polèmica va esclatar perquè l'Ajuntament cedia, junt a la parcel·la de l'estadi, terrenys perquè Soler pogués construir un hotel de 20 altures, canviant d'aquesta manera els usos del sòl previstos en el Pla general d'ordenació urbana (PGOU) de la ciutat.

Les obres van començar l'1 d'a-

gost de 2007 i tenen un pressupost de 344 milions d'euros, una inversió que hauria de recuperar-se gràcies, a més de la construcció sobre el vell Mestalla, amb l'augment de socis i a la gestió dels comerços que s'instal·laran a l'estadi. Per iniciar les obres, el València hagué de recórrer a emprèstits amb diferents entitats, encara que el gruix va recaure en la valenciana Bancaixa. Els problemes per al València i els seus propietaris van començar amb l'es-

clat de la bombolla immobiliària i amb el nou estadi sense acabar. L'entitat per la seva banda no ha aconseguit tirar endavant la venda dels terrenys del vell Mestalla, fet que ha paralitzat l'entrada de capital a l'entitat. Amb la caiguda de la demanda d'habitatges, són pocs els que, a hores d'ara, aposten per la inversió i compra de pisos de luxe.

Mentrestant, el club ha d'afrontar el pagament mensual d'uns 30 milions d'euros en els quals destaquen les fitxes de jugadors. De moment, els cracs valencianistes ja han vist el primer retard de les seues nòmines mentre que les obres, en aquests moments, es troben pràcticament paralitzades.

“En els anys de govern de Roig, el València CF va iniciar una espiral de despesa que va fer augmentar el deute molt per damunt de la seua liquiditat real”

“La polèmica va esclatar perquè l'Ajuntament cedia, junt a la parcel·la de l'estadi, terrenys perquè Soler poguera construir un hotel de 20 altures”

Jutjaran Núria Pòrtulas abans de l'estiu

El fiscal li demana cinc anys de presó per col·laboració en banda armada

LAIA CREUS GIRONA

El dia 7 de febrer no és una data qualsevol en el cas de Núria Pòrtulas, i així ho van constatar les més de 200 persones que es van concentrar aquest preciós dia i malgrat la forta pluja davant la subdelegació del Govern espanyol a Girona. Dos anys després de la detenció d'aquesta jove anarquista, Pòrtulas segueix pendent de judici, que se celebrarà en els pròxims quatre mesos. El fiscal li demana una pena de cinc anys de presó per col·laboració en banda armada.

Una concentració de suport a Núria Pòrtulas va recordar, el passat 7 de febrer, els dos anys de detenció de l'anarquista gironina a la casa okupada El Rusc, al Pont Major de Girona. Membres de l'Assemblea de Suport van recordar un cop mes que "la repressió de les persones i moviments combatius no són un error sinó una estratègia del poder per tal de criminalitzar als moviments socials". El fiscal demana a Pòrtulas cinc anys de presó per col·laboració a banda armada i una multa de 6.500 euros.

Durant l'acte van prendre la paraula diversos membres de l'Assemblea de Suport a la Núria però també es van recordar altres casos, com el d'en Franki de Terrassa, el pres Amadeu Casellas o el d'en David de Vilafranca. L'Assemblea de Suport va assegurar que seguiran lluitant "per l'abolició de la llei antiterrorista i l'Audiència Nacional i per desemmascarar aquesta pau que es basa en l'autoritarisme, l'explotació i el domini", i també van assenyalar Joan

Les gironines i gironins tornen a sortir al carrer per evitar l'empresonament de Núria Pòrtula // FOTO: Anaïs Solà.

Saura com un dels grans responsables d'aquesta operació policial.

Dos anys de la detenció

Núria Pòrtulas va ser detinguda el 7 de febrer de 2007 acusada de pertinença a banda armada. Els Mossos d'Esquadra mantienien que la Núria liderava una cèl·lula terrorista que tenia planejat cometre accions violentes contra persones i béns materials per donar suport a presos anarquistes. Va ser empresonada durant 4 mesos, fins que finalment va sortir en llibertat sota fiança. Dos anys després, la jove encara s'ha de presentar davant les autoritats judicials un cop a la setmana i no pot traspasar les fronteres de l'Estat espanyol.

Segons Benet Salellas, advocat de

Pòrtulas, la defensa a la petició fis-

"Dos anys després de la detenció d'aquesta jove anarquista, Pòrtulas segueix pendent de judici, que se celebrarà en els pròxims quatre mesos"

cal de cinc anys de presó per col·laboració amb banda armada és la de demanar l'absolució: "És una deman-

da que es reforça amb l'absolució de l'italià Juan Surroche, acusat d'associació subversiva (delicte que a Itàlia equival a la pertinença a banda armada). Cal recordar que la detenció de Pòrtulas es va donar per la seva participació a la campanya solidària amb Surroche". "Nosaltres no hem negat la seva legítima participació en accions solidàries amb els presos", explica Salellas a L'ACCENT, que considera que aquest fet no hauria de ser considerat delicte ni amb una legislació "tan restrictiva com l'espanyola".

MÉS INFORMACIÓ

L'ACCENT.CAT

El jutge que va empresonar en Franki decidirà el futur del David de la Fornal

BEL ZABALLA VILAFRANCA

L'equip d'advocats del vilafranquí David Sánchez ha sabut que el jutge de l'Audiència Provincial encarregat de decidir sobre el recurs contra l'ordre d'empresonament és Enrique Rovira del Canto. Es tracta d'un oficial superior en excedència del cos jurídic de l'armada i magistrat de la secció setena de l'Audiència Provincial, amb una llarga carrera com a jutge militar, i el responsable de l'empresonament del terrassenc Francesc Argemí per ultratge a la bandera espanyola.

El grup de suport d'en David explica que l'assignació d'un recurs a una de les seccions de l'Audiència Provincial es fa, habitualment, de manera aleatòria. Tanmateix, en aquest cas, no ha estat així: "el recurs s'ha enviat directament a aquest jutge de la secció setena". És per això que asseguren que "s'ha tornat a produir una greu irregularitat". Cal recordar que la defensa ja ha presentat una querrela per prevaricació contra la jutgessa que va instruir el cas, Isabel Gallardo. Han subscrit la querrela la Inter-sindical - CSC i la Coordinadora Obrera Sindical (COS), l'entitat Solidara, els regidors de la CUP de Vilafranca i l'Ajuntament de Subirats.

La CUP de Vilafranca del Penedès abandona el ple municipal per la negativa dels altres partits de debatre una moció de suport

Els partits es desenten d'en David

Aquest passat dilluns 9, es va convocar una cassolada de solidaritat a la plaça de la vila de Vilafranca del Penedès. El lema de l'acte era "PSC, CiU, PP, ERC, ICV: el vostre silenci us fa còmplices" en referència al trist episodi viscut a l'Ajuntament vilafranquí durant l'últim ple municipal.

La CUP de Vilafranca del Penedès va presentar una moció en què demanava a la resta de grups muni-

Acte solidari a Vilafranca contra l'empresonament de David Sánchez

cipals que donessin suport públic a David Sánchez, exigissin l'arxivament del cas i s'afegissin a la querrela presentada contra la jutgessa del penal número 15 per prevaricació. La resposta de la resta de grups municipals va ser una esmena a la totalitat de la moció, negociada sense parlar amb la CUP i presentada a última hora.

El més greu del cas va ser que cap dels regidors dels cinc grups municipals que signaven l'esmena no va defensar-la. Fins a tres vega-

des va demanar la CUP que s'esgrimissin els motius de l'esmena, i tres vegades es va fer el silenci. Això va generar que els dos regidors de la CUP, Xavier Navarro i Otger Amatller, abandonessin el ple.

VEGEU EL VÍDEO A

L'ACCENT.CAT

BREU

Els jutjats de Barcelona arxiven la causa oberta pels fets de la Diada

JOAN TERAN BARCELONA

Després que l'Audiència Nacional espanyola arxivés la causa contra Marc Garcia i Guifré Rodés, militants d'Endavant (OSAN), aquesta era la conclusió lògica del procés que encara afectava en Joaquim Español i Elisenda Ramos, militants de la CAJEI. La causa era per la crema d'una bandera espanyola que es va produir al final de l'acte polític de la manifestació de l'Onze de Setembre al passeig del born.

En aquella ocasió, novament, la premsa espanyola va assenyalar, i els Mossos van córrer a donar noms. I per fer-ho van recórrer tant al que havien pogut veure els seus agents, com als fitxers polítics que organitzacions antirrepressives com Alerta Solidària no es cansen de denunciar: en Marc es va passar tot l'acte al peu de l'escenari, col·laborant en l'organització de l'acte; en Guifré era qui havia llogat la furgoneta on suposadament es van canviar els autors de la crema de la bandera. I en Joaquim i n'Elisenda? Ni els Mossos d'Esquadra, autors de l'informe que va utilitzar el fiscal per cridar a declarar els quatre independentistes a l'Audiència Nacional, podrien

"Ni els Mossos d'Esquadra podrien explicar públicament perquè varen posar aquests noms"

explicar públicament perquè varen posar aquests noms. Això els obligaria a reconèixer que utilitzen un fitxer per guardar dades de militants polítics compromesos.

Segons Martí Majoral, portaveu d'Alerta Solidària, aquesta és la principal conclusió que cal extreure del cas: ni els Mossos primer, ni l'Audiència Nacional espanyola després, ni la fiscalia no tenien proves de res. Però malgrat ser conscients d'això, envien gent als tribunals. "Potser un altre jutge, un jutge com Isabel Gallardo, hagués condemnat els quatre independentistes".

En qualsevol cas, Majoral no s'està de recordar que "tot això ha de ser un crit d'alerta per l'esquerra independentista", i que cal estar atents perquè les forces policials i l'aparell judicial "segueixen estirant de fitxers polítics per perseguir la gent activa. Cal prendre l'exemple d'aquests militants que, a l'Audiència Nacional, i davant els focus i les càmeres van dir, ben alt i ben clar, que independentment del que diguin els jutjats seguiran desafiant la imposició espanyola i francesa sobre el nostre poble".

Mor la responsable de la política repressiva d'Aznar al Principat

LAIA ALTARRIBA BARCELONA

Ha mort Julia García-Valdecasas, un dels noms principals de la repressió de la darrera dècada al nostre país contra els moviments socials, l'esquerra independentista i la resta de l'esquerra anticapitalista. I és que Valdecasas va ser el braç repressor d'Aznar a Catalunya en episodis com els desallotjaments de cases ocupades, la repressió contra els estudiants de la UAB, l'obsessió contra l'esquerra independentista organitzada, les manifestacions del 12 d'octubre o les càrregues a les mobilitzacions contra la globalització neoliberal.

Valdecasas va poder protagonitzar tots aquests episodis repressius perquè va encapçalat la Delegació de Govern espanyol a Catalunya de 1996 a 2003. Feia poc que havia ingressat al Partido Popular quan va accedir al càrrec. Abans que ella, el seu pare ja havia donat a conèixer el cognom García-Valdecasas a la ciutat de Barcelona: entre els anys 1965 i 1969 com a rector franquista de la Universitat de Barcelona.

Repressora d'okupes i d'antifeixistes

Un dels moviments que va patir la contundència dels agents policials al servei de Valdecasas va ser el moviment

Cartell contra els policies de paísà el juny de 2001 a Barcelona

okupa. Des de mitjans anys 90 aquest moviment havia anat creixent i a finals de la dècada tenia la capacitat de treure milers de persones al carrer. La resposta de la delegada del Govern van ser els desallotjaments i les càrregues contra les manifestacions de protesta. Ho

manifestants van aconseguir que enviesin l'acte del 12 d'Octubre en un racó de Montjuïc.

Aznar a la UAB

El gener de 1999, José María Aznar feia una visita sorpresa a la UAB. Els

estudiants es van mobilitzar en contra, i la resposta que van rebre van ser càrregues i bales de goma. Les imatges van aixecar la indignació de bona part del població catalana. La majoria de partits del Parlament principatí van demanar la dimissió de Valdecasas, però ella encara havia de continuar força anys al capdavant del càrrec.

La delegada també estava al capdavant de la Policia quan desenes de col·lectius a la ciutat de Barcelona van manifestar-se amb contundència el 1998 i 1999 per impedir l'acte que feien des de feia anys organitzacions d'extrema dreta a Sants. Malgrat el cost en detinguts i ferits per les dures càrregues policials per protegir els feixistes, els

estudiants es van mobilitzar en contra, i la resposta que van rebre van ser càrregues i bales de goma. Les imatges van aixecar la indignació de bona part del població catalana. La majoria de partits del Parlament principatí van demanar la dimissió de Valdecasas, però ella encara havia de continuar força anys al capdavant del càrrec.

Valdecasas contra l'independentisme

Una de les obsessions de García-Valdecasas va ser l'esquerra independentista catalana. I és per això que arran de la detenció d'un noi a Barcelona el 2002 acusat de cremar un caixer, va voler-hi implicar tres joves graciencs i, de retruc, criminalitzar tota l'assemblea de joves del barri. El cas no es va arxivar fins l'abril del 2006, quan ja estava en mans de l'Audiència Nacional espanyola. El motiu: manca de proves de l'acusació, ja que la Fiscalia només se sustentava en declaracions extretes sota tortura física i psicològica als detinguts.

També quatre independentistes de Sants van ser detinguts sota el cicló repressiu de Valdecasas. Els càrrecs eren també la crema de caixers automàtics. Finalment, cap d'ells va ser

condemnat, però els mitjans de comunicació van vincular-ho amb ETA. I és que si bé bona part dels partits catalans eren crítics amb aspectes de la política repressiva de Valdecasas, també ho és que els mitjans de comunicació del país es van fer ressò sempre de les seves teories de criminalització. En el cas de Sants, TV3 va arribar a informar de les detencions amb un logotip d'ETA. La base: un d'ells s'escriu cartes amb un pres de l'organització basca.

Càrregues contra els antiglobalitzadors

Els manifestants de les diverses mobilitzacions contra la globalització neoliberal que van omplir de centenars de milers de persones la ciutat de Barcelona també van tastar les porres de la delegada. Una de les ocasions que va aixecar més protestes va ser el juny del 2001. Les entitats convocants van denunciar, amb fotografies, que policies vestits de paísà van intentar rebentar la manifestació. 22 persones van ser detingudes. Valdecasas tornava a ser diana de les queixes dels moviments socials de la ciutat i 72 organitzacions es van querellar contra ella per l'actuació de la policia, però el cas va ser finalment desestimada.

"El Quart Cinturó és l'exemple de com no s'han de fer les coses"

HÈCTOR SERRA ALDAIA

La lluita contra el projecte del Quart Cinturó (autovia orbital, B-40, A-7 o Ronda del Vallès) no cessa. El passat 4 de febrer, al Centre Cívic Casa Elizalde de Barcelona, va tenir lloc una roda de premsa on la Campanya contra el Quart Cinturó va desvetllar més coses sobre què suposa aquest projecte. Amb aquest i altres actes, la campanya continua amb la cursa per la conscienciació del greu impacte ambiental d'aquesta obra.

Al darrer acte, la campanya va voler centrar les crítiques en el model d'infraestructures com a clara mostra de submissió a l'Estat espanyol a la qual el Govern del Principat s'hi adapta per por a perdre les seves inversions. La campanya creu que aquesta situació és el reflex de les limitacions de la política catalana en les nego-

ciacions amb l'Estat. La renúncia a una mobilitat adaptada a la realitat territorial posa de relleu molts riscos ambientals, energètics i socials.

La campanya va recalcar que el Quart Cinturó no suposa cap replantejament dels peatges, sinó el manteniment de peatges metropolitanos interns i asimètricament situats, la qual cosa és una excepció en el conjunt espanyol i europeu. A més, suposa el manteniment d'un bypass costós i inadequat per a la regió. Segons es va apuntar, els costos energètics de circular entre Martorell i La Roca tripliquen el seu valor entre el Quart Cinturó respecte de l'AP-7, siga quina siga la tecnologia del vehicle. Una altra qüestió capital és que els espais agronaturalment més ben conservats del Vallès són al terç nord de la plana, just per on es vol fer passar el Quart Cinturó. Tanmateix, els flu-

Mobilització contra la construcció del Quart Cinturó al Vallès // FOTO: CCQC

xos de mobilitat de la població del Vallès pengen cap al sud de la comarca (on hi ha el teixit productiu) i cap a la conurbació de Barcelona.

Incompliments i riscos

Un dels portaveus de la campanya, Toni Altaió, en declaracions a L'ACCENT, es va mostrar preocupat pel

model de creixement i desenvolupament que inclouen les obres del Quart Cinturó. El conflicte al voltant d'aquesta gran infraestructura representa per a Toni Altaió el paradigma de depredació del territori i l'exemple de com no s'han de fer les coses. La Campanya contra el Quart Cinturó ho porta dient des de fa temps i la seua lluita s'ha convertit en un referent dels conflictes ambientals al Principat de Catalunya.

Altaió proposa un model de mobilitat molt llunyà al que representa el Quart Cinturó. Entre les propostes, ressalta la necessitat d'orientar la mobilitat cap a la xarxa del transport públic. Denuncia l'Estat espanyol per l'incompliment del protocol de Kyoto, ja que la duplicació de vies comporta tot un seguit de riscos ambientals i socials: acceleració de la contaminació, augment de l'ús de recursos energètics i intensificació de les diferències socials.

PREUS POPULARS
disseny web
disseny gràfic
restoració i restauració
netweeb & blogs de temes
i moviments socials

CATALAN ROOTS CULTURE

www.rootsculture.cat

DIRECTA

SUBSCRIU-TE ARA!

www.setmanaridirecta.info

CARNIVAL A RIBES

20/2 - Ambada de S.M. Carnestoltes i sopar a l'entitat.

21/3 - Comparses de mascarots i disfresses i després ball a la Nau.

22/3 - Carnaval Infantil i espectacle.

24/3 - Comparses

25/3 - Enterrament de S.M. Carnestoltes.

ger

Entitat Cultural i Esportiva - www.ambatger.cat

Ciutat de Ribes de Segre - 25 08510 Ribes de Segre (Països Catalans)

Matemàtiques, beisbol i Obama

MARTÍ CIRICI BARCELONA

Nate Silver és un dels personatges que van triomfar en les mediàtiques eleccions nord-americanes del passat mes de novembre. No és cap polític, analista, opinador mediàtic ni *lobbista*, el seu aclamat èxit té a veure amb les matemàtiques, concretament amb l'estadística.

Silver, nascut fa 30 anys a Chicago, llicenciat en Econòmiques, i aficionat al beisbol i a les matemàtiques des de ben petit, ja es va fer conegut per haver revolucionat el món de les prediccions esportives quan va crear el PECOTA (*Player Empirical Comparison and Optimization Test Algorithm*). Es tractava d'un mètode estadístic per predir els resultats de la lliga de beisbol que li va permetre obtenir uns espectaculars resultats després de publicar-se l'any 2003. El sistema, basat en l'estudi matemàtic de les trajectòries dels jugadors comparant-les amb jugadors anteriors amb característiques i estadístiques semblants, permetia preveure uns resultats amb una determinada distribució de probabilitat i un marge de confiança.

Nate Silver va ser l'únic capaç de predir la victòria d'Obama sobre Clinton a Carolina del Nord en les primàries

Silver no s'havia ficat mai en el camp de les enquestes polítiques, però a partir de l'any 2007, començaren a aparèixer les seves anàlisis, signades amb el pseudònim de "Pobla-

no", a l'influent blog *Daily Kos*, de tendència demòcrata. Silver no es dedicava a fer enquestes, sinó, com feia amb el beisbol, analitzava les existents, amb dades sobre l'electo-

rat i els resultats històrics. El seu enfocament basat en els aspectes quantitius, com l'anàlisi demogràfica, combinat amb altres enquestes, ponderades segons la seva fia-

bilitat, a partir dels historials d'encerts, va demostrar ser més afinat que les grans empreses de prediccions i d'estadística.

En les primàries per escollir el candidat demòcrata, va ser l'únic capaç de predir la victòria d'Obama sobre Clinton a Carolina del Nord per 14 punts, quan totes les altres prediccions van fallar, així va ser com va atraure l'atenció de molts analistes polítics, primer, i de nombrosos mitjans després. Poc temps després revelà la seva identitat -i creà el seu propi portal *FiveThirtyEight.com* que va esdevenir el més citat en les principals cadenes, diaris i webs americanes, tant durant tot el procés de primàries com en les mateixes eleccions.

Encert en 49 dels 50 estats

Els pronòstics de Silver, que va manifestar el seu suport a Obama des del primer moment, van predir correctament el resultat de les eleccions presidencials de 2008 en 49 dels 50 estats nord-americanes, a més de la capital. Només va fallar el resultat a l'estat d'Indiana. També va encertar tots els escons del Senat.

Tallant el pastís de l'Àrtic

MARTÍ CIRICI BARCELONA

Els EUA, Rússia, Canada, Dinamarca i Noruega presenten les seves reclamacions territorials davant les expectatives d'exploració de rutes comercials i recursos naturals arran del canvi climàtic.

La recent celebració de l'Any Polar Internacional, que curiosament ha durat dos anys, des del 2007 fins el març d'enguany, ha posat de manifest la realitat del canvi climàtic, amb la constatació de l'accelerada fusió del gel dels casquets polars.

Els nombrosos treballs i investigacions científiques han estudiat els riscos i perill d'extinció que amenacen de forma ja immediata nombroses espècies animals, des de les més conegudes com les morses, ossos polars, o pingüins al sud, fins a una gran varietat d'espècies marines, crustacis o aus. Es tracta de totes les espècies que depenen de propietats de les aigües dels pols: del mateix gel polar, de la salinitat, temperatura o el pH, alterat pel diòxid de carboni dissolt a l'oceà, que es veuran seriosament alterades per la fusió dels casquets polars.

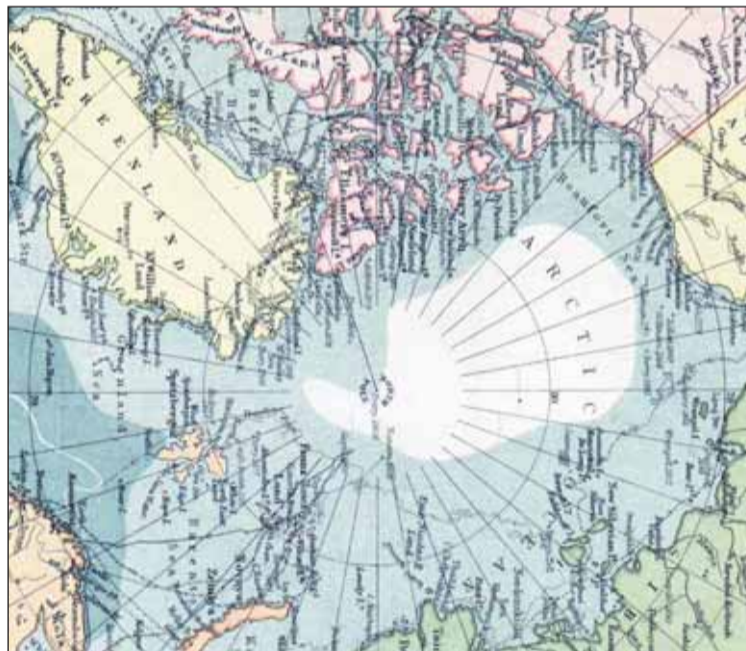
Expectatives econòmiques

Però l'evidència del canvi ja irreversible que produirà l'escalfament glo-

bal també ha generat grans expectatives econòmiques, alhora que pot esdevenir un focus de tensió política internacional. Els motius: el famós pas del nord-oest i els recursos que amaga l'Àrtic.

El pas del nord-oest és una ruta marítima que, passant per sobre del continent americà per l'oceà Àrtic, uneix l'estret de Davis amb l'estret de Bering, connectant l'Atlàntic amb el Pacífic. El pas del nord-oest, ja va ser explorat per llegendàries expedicions de Hudson, Cook, John Franklin -l'expedició del qual acabà tràgicament amb la mort de tota la tripulació-, McClure o Rae, i finalment fou travessat per primera vegada per mar per Amudsen, el 1906, tot i que la gran quantitat de gel el feia comercialment impracticable, perillós fins i tot per als vaixells preparats per a trencar el gel. I així ha continuat des d'aleshores.

Però l'estiu de l'any 2007, per primera vegada en els darrers 30 anys, el gel que cobria parcialment aquesta ruta, es va fondre. D'aquesta manera el pas fou declarat navegable per primera vegada, el mateix va passar el 2008, fet que va disparar les perspectives d'obrir noves rutes comercials que escurcin molt el pas des del nord de l'Atlàntic al Pacífic. Amb tot, l'establiment de línies comercials no

El canvi climàtic ha generat grans expectatives pels recursos que amaga l'Àrtic

resultarà tant fàcil, ja que l'escalfament ha provocat un increment de la presència de trossos de gel de molts anys en tots els canals i estrets àrtics, uns fragments molt durs que suposen un risc massa elevat.

Combustibles fòssils

A més de les noves rutes per al futur, un altre element que condicionarà el futur de l'Àrtic són les reserves

de combustibles fòssils. Segons estudis geològics nord-americanes hi ha unes reserves inexplorades de prop de 90.000 milions de barrils de petroli i 1,67 bilions de metres cúbics de gas, tot i que la majoria de gas natural es trobaria a les aigües de l'Àrtic més properes a Rússia. L'escalfament i la desaparició de bona part del gel àrtic facilitaríen enormement l'exploració i explotació d'a-

questes reserves.

Davant de totes aquestes expectatives, els països que circumden el Pol no s'han quedat aturats. Així, l'any 2007, dos submarins russos varen submergir-se just sota el pol nord, per tocar terra a 4 quilòmetres de profunditat, prendre mostres i col·locar una càpsula de titani amb una bandera russa. Començava així una cursa freda per reclamar la seva sobirania sobre les aigües i recursos àrtics. El primer ministre canadenc féu un viatge per reclamar la sobirania d'aquell oceà, i els governants danesos es van apressar a anunciar que segons els seus propis estudis científics el Pol Nord entrava en els límits de les seves aigües territorials. Els EUA i Noruega han reclamat també que bona part de la superfície de l'Àrtic pertany a les seves aigües territorials, i tots ells s'han afanyat a enviar missions científiques o fins i tot militars a passejar per l'Àrtic.

Enmig d'aquests estats hi queden els inuits, l'única nació que realment viu als pols però que no té sobirania ni sobre el seu propi destí, repartida sobretot entre Groenlàndia, encara sota domini danès, el Canadà, i els EUA, però amb qui ningú compta alhora de repartir-se el pastís àrtic.

Restaurant La Bruixa de Laguar
 ASSOCIACIÓ CULTURAL
 La Bruixa de Laguar
 Cuina Tradicional. Tlf: 965577490
 Estem al Càmping Vall de Laguar
 La Vall de Laguar - La Marina Alta - PV

la FORNAL
 ASSOCIACIÓ CULTURAL
 C. Sant Julià 20, Vilafranca. FPCC
 Horaris: dimarts a divendres a partir de 19h
 dissabte a partir 12h. Diumenge i festes a partir de 18h

cup
 Candidatura d'Unitat Popular
 de Molins de Rei
 Adreça local: C/ Verdaguier 62,
 08750 Molins de Rei
 Telèfon: 615 603 425
 Correu:
 molins@cup.cat
 www.molins.cup.cat

ATENEU POPULAR X
 C. Ferran 14
 08720 Vilafranca del Penedès

coordinadora obrera sindical
 25
 WWW.SINDICAT-COS.ORG

Acomiaden treballadors per contractar presos a sous tres cops més baixos

NÚRIA GARCIA PEREZ BARCELONA

Pot ser el treball de les persones empresonades una sortida a la crisi i les deslocalitzacions? Es podrien reduir despeses empresarials a base del treball dels presos a sous per sota del salari mínim? Aquesta és la pregunta que es devia fer l'empresa de Lliçà de Vall (el Vallès Oriental) Claved S.A., quan va decidir introduir un taller on treballen 40 dones empresonades a Can Brians, amb sous tres vegades inferiors al conveni del sector, mentre presentava un expedient de regulació d'ocupació (ERO) per acomiadar 34 treballadors de la factoria. La Generalitat finalment ha retirat el taller de preses de l'empresa, però la polèmica sobre el treball de les persones empresonades ha tornat a sortir a la llum pública.

El CIRE, un projecte en continua polèmica

El Centre d'Iniciatives per a la Reinserció (CIRE), és una empresa pública depenent de la Conselleria de Justícia de la Generalitat principatina. Fundat al 1989, aquest projecte en continu creixement planifica i executa les polítiques autonòmiques en matèria de reinserció i formació de les persones preses, i principalment és conegut per la gestió del treball assalariat dels empresonats.

Actualment, 3.200 interns de diferents presons principatines treballen en tallers penitenciaris gestionats pel CIRE, i els projectes de la Generalitat preveuen un continu creixement d'un projecte empresarial que actualment ha gestionat 20 milions d'euros al 2008.

Segons dades de la pròpia administració, actualment existeixen 64 tallers adscrits al CIRE, 18 dels quals es dediquen a la fabricació pròpia de productes sota la marca dels productes "Made in CIRE". Però dins els mateixos projectes d'aquesta empresa pública s'inclouen presos que treballen en els serveis de manteniment de les pròpies presons, com els de cuina, neteja o bugaderia.

Claved S.A.

L'augment de la demanda d'aquesta mà d'obra presidiària per part de les empreses va fer decidir a les autoritats autonòmiques del tripartit a no quedar-se només amb els tallers de CIRE interns als centres penitenciaris, sinó a promocionar els tallers "externs", a mateix de les empreses que compraven material al CIRE.

L'empresa de Lliçà de Vall Claved S.A., amb 77 treballadors dedi-

cats a la producció de material elèctric, va ser la tercera factoria del Principat, i de tot l'Estat, que va incorporar un gran taller, de 500 metres quadrats, de producció a base de 40 preses, i la primera que va incorporar a dones empresonades. Aquesta experiència es va dur a terme amb anterioritat a l'empresa vinícola Raïmat de les Terres de Ponent, al Segrià, on treballen 100 presos en tasques de fusteria, serralleria i muntatge, i a Montmeló, on 21 persones empresonades treballen des de fa anys.

Però la polèmica va sortir a la llum quan el 22 de desembre passat el president de Claved S.A., Maurice Clapés, va ser guardonat per la Generalitat principatina, en la tercera edició dels Premis a la Fidelitat, de mans de la pròpia consellera socialista Montserrat Tura, per impulsar el taller "modèlic" on presten els seus serveis 40 dones empresonades a Can Brians. La mateixa empresa havia presentat només tres dies abans, el 19 de desembre, un ERO per acomiadar a 34 treballadors.

Durant aquests darrers mesos,

"Claved SA mantenia treballant quaranta dones empresonades mentre presentava un ERO per acomiadar 34 treballadors de la factoria"

Inauguració de les instal·lacions del CIRE al barri de Gràcia el 2004 // FOTO: GenCat

l'empresa "model" en la reinserció de preses, va argumentar que es podia obrir un taller per a 40 internes, i fins i tot augmentar la seva "col·laboració" amb institucions penitenciàries en aquest àmbit, amb salaris fins a tres vegades inferiors al Conveni Col·lectiu, i alhora presentar un ERO per manca de feina concreta per a 34 empleats.

Protestes sindicals

L'actuació de l'empresa va ser

denunciada pel comitè d'empresa, que va iniciar una campanya de denúncia. Els sindicalistes van denunciar no només les pràctiques empresarials, sinó la "manca de sensibilitat social" d'Administracions Penitenciàries, que propicia un treball que van qualificar de "extremadament precari, i molt perillós, tant per les preses com pels no presos". En tot cas, i en reiterades declaracions públiques, els representants sindicals van deixar

clar que "no estan en contra de les preses ni del fet que puguin treballar, però no accepten les condicions imposades pel CIRE".

Finalment, el Departament de Justícia va decidir, davant de la pressió i les manifestacions sindicals, rescindir el contracte dels tallers CIRE a la seva empresa "model" Claved S.A, el passat 16 de gener, i l'empresa i sindicats van arribar a un acord per acomiadar a 24 treballadors.

Sous per sota del salari mínim i sense conveni laboral

La polèmica ha acompanyat sempre aquesta iniciativa autonòmica, sobretot en concretar-se els salaris que perceben les persones empresonades que duen a terme feines remunerades en aquests tallers, i que teòricament han de servir per a "reincorporar-se al món laboral". Concretament, els treballadors del CIRE perceben salaris aproximats d'entre 250 a 500 euros mensuals per 8 hores de feina, fins i tot per sota del salari mínim interprofessional, i molt inferiors als convenis col·lectius dels sectors on treballen.

Cal tenir en compte a més que als treballadors presos no se'ls aplica cap conveni col·lectiu, ni tenen reconeguts els drets d'associació i vaga, i els seus "contractes de treball" verbals poden ser modificats unilateralment per l'empresa o el CIRE. Finalment, les cotitzacions empresarials a la Seguretat Social per a les pensions de jubilació o invalidesa són ridícules.

Tallers del CIRE a les presons del Principat

A més, molts dels treballs que porten a terme els presos no s'adeqüen a la finalitat formativa que afirmen tenir, amb feines en cadenes de muntatge, reiteratives, monòtones, amb grans requisits de força física i amb evidents perills en matèria de salut labo-

ral. Aquesta realitat contrasta amb el determinat per la Llei Orgànica del Reglament Penitenciari, que defineix el treball dels presos "conforme al rendiment, categoria professional i classe d'activitat que es porta a terme prenent com a referència el salari mínim

interprofessional (SMI) vigent en cada moment".

Els baixos salaris d'aquests treballadors, sorprenentment, han estat publicats per la pròpia consellera de Justícia, Montserrat Tura, que en una entrevista a TV3, en visita a la pròpia empresa Claved S.A., demanava als empresaris "que pensin en les presons catalanes abans de deslocalitzar o portar part de la seva producció a Xina". Aquestes afirmacions sobre la "competitivitat empresarial" d'aquests centres de treball d'empresonats han estat reiterades en diversos mitjans públics pel gerent del CIRE. Segons es pot llegir a l'article publicat pel diari *La Vanguardia* del passat 13 de novembre de 2008, Adolf Cabruja considera que "les empreses no ens contracten per motius socials, ho fan perquè som competitiu, i en molts casos som una alternativa a la deslocalització. Som competitiu en qualitat i preu, això és una empresa, no una ONG".

La Constitució impulsada per Evo Morales tirà endavant

Dos milions de passes constituents

LLATINOAMÈRICA SEGLE XXI*

A tres anys de l'arribada al poder del primer president indígena de Bolívia, el passat 25 de gener, 2.064.397 voluntats van manifestar el seu suport al nou text constitucional. En la mateixa jornada, la població va dictaminar que el màxim d'hectàrees de tinença fos de cinc.

Constitució Política de l'Estat (CPE), estructura per al canvi

El text Constitucional Bolivià va ser aprovat per un 61,43% dels bolivians enfront del 38,57% que van votar en contra. El "sí" va guanyar als departaments de l'occident del país: la Paz (78,12%), Oruro (73,68%), Potosí (80,07%) i Cochabamba (64,91%); i, en les regions de la denominada "mitja lluna", la victòria va ser pel "no", amb un 56,66% a Tarija, un 67,33% a Beni, un 65,25% a Santa Cruz i un 59% a Pando.

En el cas de Chuquisaca es va produir un empat tècnic: el 51,54% van posicionar-se a favor del "sí" i el 48,46% pel "no".

Així mateix, s'observa que al camp es dona un suport majoritari a la CPE mentre que a sis de les ciutats més importants guanya el "no".

L'aprovació del nou text Constitucional significa, sens dubte, una fita històrica per a la República Boliviana. Ho és perquè avança en el procés d'aprofundiment democràtic -és la primera vegada a la història de la República que el text constitucional se sotmet a referèndum popular- i ho és també perquè reconeix la realitat pluricultural del país.

En una jornada marcada per la normalitat, tal com ho van certificar observadors internacionals de l'OEA, ONU, UE, CAN, UNASUR i representants de la Cort Nacional Electoral (CNE), l'aprovació del text materialitza a nivell jurídic el pro-

cess d'avanç indígena-popular. Després d'una àmplia mobilització per superar el règim d'apartheid *sui generis* al qual han estat sotmeses les més de trenta nacionalitats originàries de Bolívia, ara es troben

"Les més de trenta nacionalitats del país superen un estat d'apartheid *sui generis*"

salvaguardades sota una concepció d'igualtat que reconeix la seva diferència. Així, i a nivell econòmic, la CPE reconeix una economia plural, que integra formes de participació econòmica corporativa, comunitària -que entronquen amb la cosmovisió i l'organització històrica dels pobles originaris-, alhora que consagra la iniciativa i la propietat privada i atorga un rol destacat a l'Estat com agent econòmic protagonista. D'altra banda i en el terreny democràtic, estableix també tres tipus de democràcia; una de caràcter representatiu, una altra de caràcter directe i a més dona cabuda a una democràcia de tipus comunitari. Així mateix, i en l'àmbit jurídic, la CPE determina una articulació entre la justícia ordinària, de matriu occidental, i la justícia comunitària.

Referèndum esclaridor sobre la tinença de la terra

Paral·lelament a la consulta cons-

titucional, la ciutadania boliviana havia de dictaminar la tinença màxima de terres. El posicionament ha estat en aquest sentit encara més clar: un 80,65% dels votants van manifestar la seva voluntat que es limités a cinc mil hectàrees enfront un 19,35% que ho van fer per les deu mil.

Mitjançant tots dos referèndums es persegueix limitar la concentració de terres en mans de l'oligarquia i es constitucionalitza la Funció Econòmica i Social (FES) de la terra. Així, i d'acord a l'article 397, capítol tres, de la CPE, la Funció Econòmica Social s'ha d'entendre com l'ús sostenible de la terra per al desenvolupament d'activitats productives, de conformitat amb la seva capacitat d'ús a favor de la societat, de l'interès col·lectiu i del seu propietari. Així, aquelles terres improductives passarien a ésser redistribuïdes per l'Estat perquè camperols, pobles indígenes i petits productors agraris puguin conrear-les. A part de la redistribució de terres, aquesta mesura també vol acabar amb les condicions de servitud a les que es troben sotmesos molts camperols i passar pàgina de règims feudals encara existents a moltes àrees del país.

Malgrat tot, i contràriament als temors que van expressar els terratinents del país, el viceministre de Terres Alejandro Almaraz va indicar que la vigència dels límits d'extensió de terres no tindrà retroactivitat i només serà exigida als terrenys adquirits amb posterioritat de l'aplicació de la nova Constitució.

Dues lectures, una realitat

Totes dues fites són passos significatius però no definitius. L'aprovació de la nova Carta Magna significa dotar el país d'un marc jurídic sobre el qual cal continuar desenvolupant el procés de canvi impulsat pel Govern; però aquest,

conjuntament amb els actors populars que li donen suport, hauran de continuar treballant per anar consolidant i concretant aquest projecte amb polítiques públiques i això implica que s'hagin de pro-

"La nova Carta Magna suposa dotar el país d'un marc jurídic per continuar desenvolupant el canvi"

mulgar més de cent lleis i reglaments. Davant d'aquesta situació tot fa pensar que la dreta engegarà una lluita contra cadascuna de

les lleis, lluita que serà especialment aferrissada quan s'hagin d'enquadrar els estatuts regionals a la CPE.

La dreta comença a posicionar-se i, com s'anunciava, ja ha interpretat l'aprovació de la nova CPE com un retrocés del suport oficialista de 5 punts, que segons el seu màxim representant, Branco Marinovic, "materialitza la fractura dels bolivians". Malgrat tot, i lluny de la imatge d'una Bolívia empantanegada en un equilibri difícil de resoldre, Morales va declarar: "Aquí no hi ha empat, hi ha un guanyador. El "sí" a la Constitució Política de l'Estat va aconseguir la majoria de vots. No hi ha "mitges llunes", la Constitució és la lluna plena del país (...) Gràcies a la voluntat sobirana es refunda una nova Bolívia". Morales, a més, s'ha mostrat obert a negociar amb els líders opositors per tal de desenvolupar els estatuts d'autonomia que s'hauran d'ajustar a la recent aprovada CPE.

*www.latinamerica21.org

El poble està amb Evo, la pintada ho deixa ben clar

El Fòrum Social Mundial retorna amb força i renovada vigència

QUIM ARRUFAT BELÉM

Belém contra Davos

Mentre el poble suís de Davos ha aplegat un any més els principals poders econòmics i polítics del món per planificar la supervivència de la globalització capitalista, la ciutat de Belém, a l'Amazonia brasilera, ha estat el lloc on s'han donat cita milers de moviments socials i organitzacions per articular la resposta a la globalització capitalista.

135.000 participants, 4.000 organitzacions inscrites, representants de més de 300 pobles indígenes i 5.000 mitjans de comunicació. Aquesta és el balanç en xifres, per citar-ne algunes, de cinc dies de Fòrum Social Mundial. Enguany la cita del moviment altermundialització tenia lloc a Belém, una ciutat brasilera sobre territori de l'Amazones, al delta del riu que dona nom a la selva. Per primera vegada, doncs, el Fòrum se celebrava sobre territori dels pobles indígenes, un dels principals camps de batalla de la globalització capitalista. Ocasí, doncs, sense precedents per situar al cor de l'agenda altermundialització la lluita per la justícia climàtica i la lluita pels drets col·lectius dels pobles.

Són aquests dos eixos, la justícia climàtica i el dret d'autodeterminació dels pobles, juntament amb la resposta front a la crisi econòmica i financera, els que han marcat els resultats i conclusions de la 7a edició del Fòrum Social Mundial.

La diversitat contra l'imperi

El Fòrum Social Mundial va sorgir com a espai de trobada dels moviments socials d'arreu del món, plurals i diversos, en una època d'aprofundiment de les estructures de dominació de l'imperi i d'afebliment de la consistència de les alternatives que s'hi contraposaven. Seguint l'explosió de ràbia de les contracimeres de Seattle, Praga o Gènova, alhora que madurant els principis polítics que l'Exèrcit Zapatista havia sabut proclamar des de Chiapas, el Fòrum ha sabut situar al centre de l'alternativa a la globalització el concepte de diversitat. Front a la homegeneïtzació cultural i política que necessita l'Imperi per aprofundir el domini del capital, el Fòrum hi ha sabut aportar la diversitat dels pobles, les propostes i les persones per generar un marc propi i humà de generació d'alternatives.

Les alternatives al model capitalista reben impuls al Fòrum Social Mundial

Els drets col·lectius dels pobles contra l'ordre dels estats

Particularment destacable des de l'òptica catalana ha estat, en aquesta edició, l'entrada amb força de les nacions sense Estat, encapçalades per l'entitat catalana CIEMEN. Durant quatre dies, aquesta entitat ha organitzat l'Espai pels Drets

d'incorporar les lluites d'emancipació nacional a la lluita global per un altre món possible. Partint la premissa que un altre món possible no serà millor si no es construeix sobre el respecte als drets col·lectius dels pobles, els pobles indígenes i les nacions sense Estat han aconseguit introduir definitivament el dret a l'autodeterminació dels pobles a l'agenda del moviment altermundialització. No només com un requisit democràtic, sinó també com un factor positiu d'emancipació i canvi per al conjunt de la humanitat.

Amb Palestina al cor...

... i amb el Kurdistan, Bolívia, Tàmil Eelam, el Sàhara Occidental i Equador. L'Espai pels Drets Col·lectius dels Pobles va tenir també la seva expressió en les declaracions de solidaritat que s'hi van formular. D'una banda, en el transcurs d'un emotiu acte amb la presència de Tomàs Huanuacu, líder de l'organització indígena boliviana CONAMAQ (Consell d'Ayllus i Marques del Qollasuyu), es va subscriure una declaració en solidaritat amb els processos constituents de Bolívia i Equador, on es volia deixar clar que els pobles i nacions sense Estat del món, legítims propietaris dels conceptes d'"autodeterminació", "autogovern" i "independència", es posicionen clarament a favor de processos com el bolivià, tot just ratificat el passat 25 de gener. I en contra dels atacs

antidemocràtics com els de l'oligarquia de Santa Cruz, que manllevant la terminologia, pretén excusar els seus intents de cop d'Estat amb demandes de major autonomia.

Les mostres de solidaritat també s'han fet efectives envers els pobles sense Estat que més estan patint actualment les conseqüèn-

Finalment, especial atenció al llarg de tot el Fòrum Social Mundial va merèixer el cas de Palestina, amb una assemblea general de moviments solidaris amb Palestina que va tenir lloc al mateix Espai pels Drets Col·lectius dels Pobles i que, entre d'altres, va animar al boicot actiu a Israel i va proclamar el 30 de març vinent com a jornada internacional de lluita contra l'apartheid israelià.

El futur del Fòrum a debat

Malgrat totes les crítiques, sempre vives i convenients, el Fòrum Social Mundial es revalida com a marc d'articulació de xarxes i alternatives front a la globalització de l'imperi. No obstant això, el procés del Fòrum Social Mundial és un procés completament dinàmic i el marc del Fòrum està permanentment sotmès a discussió. Al debat sobre si el Fòrum ha de tendir a ser una organització o ha de continuar essent un espai o procés obert, ara s'hi suma també el paper estratègic que podria o hauria de jugar el Fòrum en el terreny concret dels canvis polítics. Si bé finalment el Consell Internacional reunit a Belém el 2 i 3 de febrer ha acabat decidint que el proper Fòrum se celebrarà a Àfrica el 2011, la qüestió va ser discutida fins al punt de proposar Estats Units -per reblar l'efecte Obama- o Mèxic -per decantar la balança cap a l'esquerra en aquest país clau a Amèrica Llatina.

“Els eixos del Fòrum han estat la resposta a la crisi, la justícia climàtica i l'autodeterminació dels pobles”

Col·lectius dels Pobles, que va aplegar representants d'una trentena de pobles i nacions sense Estat del món sencer. Tàmils, corsos, sards, catalans, aimares, quètxues, maies, maputxes, gallecs, bascos, kurds, palestins, sahrauis, amazics, samis, còrnics, balutxis, guaianesos, entre d'altres, van debatre entorn el dret a l'autodeterminació en l'era de la globalització i les potencialitats

“El dret a l'autoderminació ha entrat definitivament en l'agenda del moviment altermundialització”

cies de la repressió militar dels respectius Estats -i la complicitat reprovable de la comunitat internacional. Es tracta, especialment, de Tàmil Eelam, Kurdistan, Palestina i el Sàhara Occidental, si bé segurament la llista de solidaritats es podria estendre a tants d'altres pobles i nacions sense estat que, com els maputxes o els bascos, viuen en permanent estat d'excepció.

LOCALS I COL·LECTIUS COL-LABORADORS

Assemblea de Joves Independentistes del Clot Barcelona // Assemblea de Joves de Cardedeu // Assemblea de Joves de Sants Barcelona // Associació de Veïns de Vinaròs Migjorn Vinaròs // Ateneu Corberenc Font Vella 20, Corbera de Llobregat // Ateneu Independentista el Cep - CUP Vilafranca Santa Maria 4, Vilafranca // Ateneu La Bretxa Carrer Major, 17-19, Alcover // Ateneu Popular l'Arboç Sorral 8, Arbúcies // Ateneu Popular Arrels Doctor Otero 11, Beniarriés // Ateneu Popular de l'Exemple Ptge. Conradi 3, Barcelona // Ateneu Popular X Ferran 14, Vilafranca del Penedès // Ateneu Popular Octubre Badajoz 23, Barcelona // Ateneu Popular La Falç Antic escorxador s.n, Artés // Ateneu la Toma Sant Pere Màrtir 37 bx, Vila de Gràcia // Ateneu Popular de Sitges Pl. Castellers 3 // La Barraqueta Tordera 34, Barcelona // Bat Bat Kultur Sant Elies 29, Reus // Ca Revolta C. Santa Teresa, València // Casal Independentista de Sabadell "Can Capablanca" C. Llonch 13 // Casal Independentista de Sants Jaume Compte Premià, 31, Sants // Casal Independentista i Popular Quico Sabaté C. St Roc, 8, Sant Celoni // Casal Popular l'Esquerda Francesc Tarafa 48, Granollers // Casal Popular de Gràcia Ros de Olanó 39, Barcelona // Casal Popular La Traca C. Travessia, 15 Tona // Casal Popular la Sageta de Foc C. Trinquet Vell 15, baixos, Tarragona // Casal Independentista el Gurri Taradell // Centre Social-Bar Terra Baró de Sant Petri 9, València // CUP Molins de Rei // CUP Sant Celoni // CUP Vilanova i la Geltrú // El Forn Girona // L'Estapera C. de baix, 14, baixos, Terrassa // La Falcata Panera 2, Lleida // GER Pi 25, Ribes // Ges Insurrecte Colomer, 11, 1r B. Torelló // Kasal Okupat el Prat (KOP) Alta Tensió C. Dr. Soler i Torrents 36, El Prat de Llobregat // Lliga de Capellades Pilar 3, Capellades // L'Ocell Negre - Casal d'Agitació Cultural C. Sant Carles 8, baixos, Lleida // Partisano Pça. de l'Oli, 7 baixos, Girona // La Ploxa C. Almeda s/n, Bordils // Racó de la Corbella Ripalda 20, baixos, València // SEPC-UV Baró St. Petri, 9 València // SEPC-UPF Despatx 20.1E12, edifici Jaume I, Barcelona // Taberna l'Esparracat C. Feliu Munné 18, Esparraguera

escriu als i les preses polítiques catalanes

* Marina Bernadó 353 922. Maison d'Arrêt de Fleury Merogis (femmes). 9, Avenue des Peupliers. 91700 SAINTE GENEVIEVE DES BOIS Cedex. PARIS
* Dolores López Resines. CP Brieva. Apartat 206. 05194 Brieva, Àvila
* Diego Sánchez Burriá. Carretera de Martorell a Capellades, km 23 08635 Sant Esteve Sesrovires

* Joaquín Garcés Villacampa. CP Castellón, Ctra. d'Alcora, km-10, 12006 Castelló de la Plana
* Laura Riera Valenciano. Centre Penitenciari de Dones Wad Ras, Carrer Doctor Trueta 76-98. 08005 Barcelona
* Rafael Tomás i Gaspar. Carretera de Martorell a Capellades, km 23 08635 Sant Esteve Sesrovires
* Zigor Larredonda Muñoz. Prisión Provincial de Albacete. Ctra de Ayora Km 72. Aptado Correo 70. 02071 Albacete.

Milers de persones es manifesten per la cultura del foc dels Països Catalans

Abel Caldera BERGA

Milers de persones van sortir el passat dissabte 7 de febrer als carrers de Berga, Castelló de la Plana i Palma per defensar la cultura del foc dels Països Catalans davant la normativa europea de regulació de la pirotècnia. Les tres manifestacions, convocades de manera coordinada, es van desenvolupar en un ambient festiu, amb la presència de centenars de grups de diables, bestiari de foc i altres mostres culturals. Durant els dies precedents, l'ambient de preocupació que regnava entre les diverses entitats culturals que utilitzen pirotècnia va traspasar cap al conjunt de la població.

La directiva europea aprovada el 2007 comptava amb una moratòria fins el 2010, però les llums d'alarma es van encendre en comprovar com cap de les administracions havia pres la iniciativa d'excloure la cultura popular catalana de l'abast d'aquesta norma. Arran d'això, les diverses federacions d'arreu dels Països Catalans que apleguen centenars de colles de diables i bestiari de foc van elaborar un manifest per denunciar aquest fet, al qual s'hi va sumar la Patum de Berga. En aquest manifest alertava de les conseqüències que l'aplicació de la directiva suposaven per al futur d'aquestes expressions culturals, tant pel què fa a les limitacions d'alguns actes festers com per la prohibició als menors de 12 anys de manipular qualsevol artefacte pirotècnic.

Quan la polèmica va saltar als mitjans amb la convocatòria de les tres manifestacions simultànies, els actors institucionals van sortir a la palestra. El delegat de la Comissió Europea a Barcelona, Manel Camós, situava la pilota al teulat del Govern espanyol, afirmant que corresponia al Ministeri d'Indústria excloure les manifestacions

"Manifestacions coordinades a Berga, Castelló de la Plana i Palma per defensar la cultura del foc dels Països Catalans davant la normativa europea de regulació de la pirotècnia"

populars de la cultura del foc de la futura aplicació de la directiva. Alhora, diversos partits anunciaven la presentació de mocions als ajuntaments en defensa de la cultura del foc i alguns grups com CiU i el BNV també s'afanyaven a afirmar que tractarien la problemàtica al Congrés espanyol.

Amb tot, la notícia que els europarlamentaris catalans havien votat en favor de la directiva havia situat aquests partits en una posició difícil. Per aquest motiu, la presència de membres d'aquests partits a les manifestacions pretenia transmetre la imatge que s'estava treballant per evitar les conseqüències de la directiva. Així ho afirmava Ramon Fontdevila, director del Centre de Promoció

de la Cultura Popular de la Generalitat de dalt a proposta d'ERC, quan entre els xiulets dels manifestants congregats a Berga trameia el missatge del conseller de Cultura, Joan Manel Trasserras, que es faria tot el que estigués a l'abast, mentre a pocs metres se situava un Oriol Pujol que havia volgut fer-se visible al llarg de la jornada.

Que el patrimoni cultural del foc és un dels elements cohesionadors de la cultura catalana arreu dels territoris dels Països Catalans ho deixaren clar les declaracions de Pep Enric, president de la Federació de Diables del Principat, que afirmava que "els Països Catalans tenim una cultura pròpia i només demanem poder mantenir-la". En aquest sentit, dues pancartes a la plaça de Sant Pere de Berga proclamaven un "Visca la cultura popular dels Països Catalans" i demanaven "Respecte" pel nostre territori".

Berga viu una multitudinària jornada atípica

Des de primera hora de la tarda l'ambient a Berga s'animava amb l'arribada de colles de diables d'arreu del Principat, juntament amb algunes de la Catalunya Nord i del País Valencià. Els tambors es començaven a sentir i la població s'aplegava als bars per fer l'habitual cafè amb què combatre el fred del febrer. Cap a quarts de sis la gent començava a desfilar lentament cap al passeig de la Indústria, conegut popularment com el Vall, just a la zona de Cal Carreras. Allà ja es trobava reunit bona part del bestiari vingut d'arreu per poder participar a la cercavila. A mesura que passaven els minuts l'arribada de gent s'anava intensificant, fins a omplir bona part del passeig. Pancartes reclamant respecte per les festes del foc i algunes estelades es confonien amb mullasses, dracs, aligues i diables acompanyats de les respectives colles de tambors.

Amb els acords d'un tirabol engegava la cercavila encapçalada per les guites i les

maces de la Patum infantil. Darrera seu, més de deu mil persones caminaven en direcció a la plaça de Sant Pere, l'escenari natural de la Patum, on ja s'esperaven centenars de persones. En pocs minuts la plaça s'omplí fins a esdevenir quasi impossible poder-hi transitar. Des del balcó de l'ajuntament s'iniciaren els parlaments tant dels representants de les entitats com dels responsables institucionals. Ramon Fontevila, director del Centre de Promoció de la Cultura Popular de la

"La notícia que els europarlamentaris catalans havien votat en favor de la directiva havia situat aquests partits en una posició difícil"

Generalitat de dalt feu el seu parlament entre alguns xiulets que recriminaven la nul·la reacció de les institucions. Finalment, una nena participant de la Patum infantil demanava als parlamentaris europeus que "els deixessin viure la seva festa en pau", arrancant sons aplaudiments. Acabats els parlaments, s'inicià l'encesa de bestiari i diables, que finalment donaren pas als salts de maces i guites de la Patum infantil i dels grans. La jornada acabava amb una tanda de tirabols i la creixent sensació que no hi havia marxa enrere en la resolució del conflicte però amb l'experiència apresada que ha estat necessari que el món associatiu fes una convocatòria contundent per tal que els polítics comencessin a moure's.

Opinió

Una Europa allunyanada dels i de les ciutadanes

Abel Caldera BERGA

Aquesta directiva ha estat aprovada per persones que no han vist ni viscut cap de les festes del nostre país". Així s'expressava el comunicat difós per la Patum infantil i aquest era el sentiment de molta gent en conèixer la polèmica. El conflicte obert per la Unió Europea contra la cultura del foc no ha fet res més que evidenciar una vegada més com de lluny queden les institucions europees dels ciutadans.

Fins i tot els polítics han arronsat les espatlles dient *sottovoce* que poc poden fer a Europa. La tradicional postura de la classe política sobre la capacitat d'influència parlamentària salta en mil bocins diluïda per un parlament on, més que minoria és anècdota. És el mateix que amb l'euro, i que amb una construcció europea que molta gent assumeix més com a inevitable que no pas com a desitjable. I en aquest cas, altra vegada se'ns mostra el misteri de la cultura com allò més íntim d'una col·lectivitat. Per això molta gent exclama "fins aquí podíem arribar".

MONOGRÀFIC

Tro de bac Més que un club

Rafa Escobar MANISES

El futbol, com ja s'ha dit moltes vegades, té unes connotacions identitàries i simbòliques que van molt més enllà del món de l'esport. Equips com el Barça, el Reial Madrid, l'Athlètic de Bilbao o el València simbolitzen per a molts dels seus seguidors alguna cosa més que un club esportiu. Aquests clubs representen l'estendard d'una concepció identitària concreta.

Si analitzem el principal antagonisme futbolístic de l'Estat, aquell que contraposa al Barça i al Reial Madrid, possiblement reconeixem dos sentiments identitàris contraposats.

"La insignificança social de clubs com el Nàstic, l'Atlètic Saguntí o el Maonès, no fan més que reforçar les tendències centralistes del sistema"

Però si traslladem aquesta anàlisi a casa nostra és on podem observar altres fenòmens que possiblement ens passen inadvertits i que potser responen a altra lògica, la dels desequilibris territorials.

El món del futbol no deixa de ser un mirall, un reflex de la societat en la qual s'insereix, aquest mirall ens mostra la insignificança social que a la nostra terra tenen equips com el Nàstic de Tarragona, la UE Lleida, l'Atlètic Saguntí, l'Olimpíic de Xàtiva o el Maonès. En molts casos aquest "més que un club" o les diferents justificacions políticossocials que donem per dir que som d'aquell equip o de l'altre, no fan més que reforçar aquestes tendències centralistes i polaritzadores inherents al sistema socioeconòmic, de manera que de forma inconscient estem reforçant les bases superestructurals d'aquestes desigualtats.

Partint d'aquesta reflexió no sembla agosarat afirmar que Barcelona i la seua àrea metropolitana han crescut en detriment de les seues perifèries, com ha passat de forma matisada a València, o bé com en el cas més clar de Madrid respecte a la resta de Castella.

El futbol no faria més que reflectir aquesta realitat social, una realitat que els aficionats al futbol reforcem si abandonem els equips petits, i un oblit que de manera involuntària traslladem a les nostres poblacions i comarques. Sovint sense adonar-se tenim tics centralistes dels quals el futbol no deixa de ser la punta de l'iceberg.

Potser tota aquestes reflexions no es tracten més que de cabòries derivades d'una nova derrota fora de casa del Manises CF, aquesta vegada al camp de la UE Paterna per u a zero.

DocsBarcelona

DocsBarcelona ha presentat, entre el 28 de gener i l'1 de febrer, vint-i-vuit pel·lícules als cinemes Verdi, la Filmoteca de la Generalitat i el Palau Robert

Joan Sebastià Colomer i Tejada
BARCELONA

Fa dotze anys que DocsBarcelona és un espai de trobada pel finançament de projectes documentals on productors, directors i finançadors proven d'arribar a acords mitjançant els encontres individuals, però aquesta és la tercera edició amb sessions obertes. Enguany s'ha inaugurat amb *1973 rpm*, del xilè Fernando Valenzuela, sobre les darreres hores de Salvador Allende. A la cloenda, el canadenc Brett Gaylor reflexionava a *RIP: A Remix Manifest*, sobre la relació entre l'ús de les tecnologies, la cultura i els drets d'autor. Entremig, hom ha pogut veure documentals inèdits al nostre país en set seccions. Tue Steen Müller, fundador de l'European Documentary Network (EDN) i integrant durant més de 20 anys del Danish Film Institute, ha inclòs a Panorama (secció de documentals de producció recent) *Recipes for Disaster*, de John Webster, que recull l'experiència del director i família en prescindir durant un any de qualsevol derivat del petroli sense canviar l'estil de vida i *Z32*, de l'israelià Avi Mograbi: les confessions d'un soldat del Tshal que, després d'entrenar-se per "matar àrabs", mata a quatre policies palestins.

Els Oscar, la Berlinale o l'IDFA han premiat darrerament documentals catalans. Daniel Jarrod, realitzador i professor de teoria i història de cine documental de l'ESCAC, ha seleccionat a "Catalan day" (sic) uns quants títols per a explici-

"Enguany és la tercera de dotze edicions que les sessions són obertes al públic"

tar el suposat bon moment del gènere al nostre país. A *Historia*, Montse Armengou, periodista i realitzadora de documentals històrics, membre del programa *30 Minuts* de TV3, reunia pel·lícules que examinen fets d'un passat de vegades recent. "Le dernier repas" fa anys que ofereix les peces preferides d'un professional del sector: Joan Salvat, director del programa *30 Minuts* i cap de programes documentals de TV3, ha escollit, entre d'altres, *Burma VJ - Reporting from a closed country*, d'Anders Hogsbro Ostergaard, recull d'imatges enregistrades per trenta reporters birmanes que filmen d'amagat la violència del poder al seu país. Amb "Doc, doc, doc!", dedicada als joves realitzadors, Marta Castañé (cap de producció del programa

Taller.doc (TV3) i de la productora Parallel40) declarava l'objectiu de "donar una oportunitat perquè els joves realitzadors puguin mostrar llurs documentals al públic". "12-16", a càrrec de Joan Gonzàlez, director de DocsBarcelona i de la productora Parallel40, pretenia "donar l'oportunitat als adolescents de conèixer de primera mà la realitat d'altres joves de les més remotes parts del món", amb algunes sessions escolars (no totes) i finalment, "Xtra", consistia en un potipoti de classes magistrals, espais de reflexió i debat sobre el gènere de la mà d'experts i professionals del món del documental amb l'incomprensible afegit d'alguns documentals "que ens inviten a gaudir del documental des d'altres angles".

Quatre pinzellades

Joan Sebastià Colomer i Tejada
BARCELONA

Quatre pel·lícules sobre vint-i-vuit no és una panoràmica exhaustiva, certament. Dues d'elles eren produccions catalanes, dues no. Les catalanes compartien el contingut històric, centrat en la Guerra Civil, el 70è aniversari del final de la qual estem commemorant ara mateix.

Les estrangeres tractaven temes més recents. Les catalanes eren produccions modestes. Les altres no tant. I a falta de diners cal bon gust. *Hollywood contra Franco*, d'Oriol Porta, en tenia. Sense cap enfocament fora de sèrie, s'hi mostra les diferents narratives que la indústria de Hollywood ha construït sobre la nostra guerra. Alvah Bessie, guionista en aquell temps i aquella indústria, lluità a l'Ebre com a brigadista i fou represaliat en la famosa "cacera de bruixes". La seva trajectòria serveix com a fil conductor d'una narració que ens explica com la primera guerra mediàtica fou ignorada als EUA fins que la Segona Guerra Mundial va construir el mite romàntic del combatent republicà (recordeu Humphrey Bogart a *Casablanca*). La guerra freda va canviar el discurs sobre aquest mite, ara obscurit i només restaurat en el període de la lluita

"A falta de diners, bon gust. I Hollywood contra Franco d'Oriol Porta en tenia"

pels drets civils i les protestes contra la guerra del Vietnam.

Molt menys reeixida és *Mirant al cel*, de Jesús Garay, centrada en els bombardejos a Barcelona. La pobresa de les imatges d'arxiu, esmentada per algun assistent al col·loqui posterior, és irrellevant al costat de la desafortunada narració fictícia que condueix la trama. Tampoc calia l'element fictici a *The not dead*, producció britànica en què uns poemes prescindibles són posats en boca de tres excombatents britànics (un a Malàisia, anys cin-

quanta, i els altres a Bòsnia i l'Iraq respectivament), els testimonis dels quals tenien interès per si sols malgrat l'enfocament deliberadament despolititzat del realitzador Brian Hill, que es va posar clarament de relleu al col·loqui. Finalment, *Ciudadà Havel* de Miroslav Janek, a banda de ser un instrument al servei del culte a la personalitat d'un ésser lamentable, tenia l'interès d'oferir imatges molt poc públiques de la trajectòria política del que fou president de Txecoslovàquia després de la caiguda del "socialisme real".

Ressenya de la quinzena: **María "la jabalina". Una miliciana en la Columna de Hierro**

La innocència de la revolucionària

Pau Tobar VALÈNCIA

Patiment i indignació, cal recordar-ho. Setanta anys de desmemòria, setanta anys de pors i silenci. És dolorós fer memòria, però cal fer-ho, ací i ara és imprescindible. Tres mesos fatídics, entre el gener i el març de 1939, tardaren els facciosos en culminar l'ocupació dels Països Catalans sota dominació espanyola. Després d'això, profund neguit entre els i les antifeixistes, persecució i terror.

Moltes són les víctimes anònimes de la infàmia feixista abans i després de la guerra. Moltes són les fosses que han soterrat -de vegades per sempre més- el record i les vides dels i les compromeses amb la lluita per la llibertat. Un oblit del qual són còmplices no només els propagandistes i addictes de Franco i els seus hereus, sinó també "l'esquerra" majoritària i institucional que va pactar -vergonhosament- el silenci, la reconciliació i la transició. Setanta anys són biològicament massa anys per la gent que d'alguna manera o altra, en la pròpia pell o en la dels seus familiars o amics, patiren la repressió franquista.

María "la Jabalina". Una miliciana en la Columna de Hierro, és una investigació històrica que ens parla la desventurada sort d'una jove militant anarcosindicalista del Port de Sagunt. En l'obra es distingeixen tres parts. Una primera on l'autor, Manuel Girona, paisà de Maria i nascut precisament el 1939, contextualitza el temps i l'espai on es desenvolupa la investigació: la història i la situació social viscuda a la populosa i recent aglomeració obrera del Port de Sagunt on la jove començà a treballar i a participar de la vida política i sindical a través de la CNT. La segona part ens explica l'esclat i desenvolupament de la guerra al Port, amb els continuats bombardeigs italians i els

conflictes existents a la rereguarda. En aquesta segona part concreta l'allistament voluntari de María a la Columna de Hierro i la seua efímera participació al front de Terol on fou greument ferida i, després de tres mesos de convalescència a València, tornà a casa per incorporar-se al treball industrial. En la tercera part l'autor descriu la terrible situació a la qual s'hagué d'enfrontar l'antifeixista després dels exèrcits d'ocupació al Camp de Morvedre. Les acusacions que la dugueren a presó, la tèrbola pèrdua de la filla, les diverses al·legacions que família i veïns feren en favor seu i el tràgic desenllaç contra el mur del camp de tir de Paterna, on fou afusellada el 1942.

Les investigacions de Manuel Girona demostren que el procés militar contra "la Jabalina" estigué marcat per les irregularitats i l'arbitrarietat. Gràcies al seu treball albirem com les acusacions contra ella -fetes per delators de diferent mena- no només estan fetes d'oïdes sinó que a més físicament impossible la seua participació. Per fer-ho aporta proves i testimonis que el duen a la conclusió que a María, de la qual apunta que potser fou l'última jove afusellada pel franquisme, no la mataren per res en concret sinó perquè simbòlicament amb ella estaven castigant a totes les dones antifeixistes. Es tractava doncs d'un assassinat cruel disfressat de justícia i oficialitat. Una conclusió que resum el sentit de tots els processos franquistes contra republicans i revolucionaris.

El rescat de la memòria és feina del poble. Manuel Girona reconeix que la iniciativa de dignificar María a Sagunt la dugué a terme l'associació de dones del barri obrer del Baladre. És possiblement aquest homenatge que culminà amb la presentació i aprovació d'una moció al ple de l'Ajuntament pel qual es restaurava la memòria de "la Jabalina" i se li dedicava un carrer al Port de Sagunt, que ins-

pirà a l'historiador. A Girona, a banda de la seua trajectòria política còmplice de l'oblit -és militant del PSOE i ha ocupat alts càrrecs institucionals-, potser li hauríem de demanar un posicionament més rotund. En efecte, cal dignificar als i les víctimes del franquisme, però no es tracta únicament de dirimir sobre la innocència dels i les antifeixistes concrets, això és insuficient. Cal denunciar des d'una perspectiva global la il·legimitat del terror franquista, i cal fer-ho al marge de les justificacions i responsabilitats concretes que aquest afirmava voler esclarir. No podem atorgar aquesta coartada als facciosos, els i les nostres no s'ho mereixen.

Fitxa tècnica

Títol: *María "la jabalina". Una miliciana en la Columna de Hierro*

Autor: Manuel Girona Rubio

Editorial: Publicacions de la Universitat de València

Any d'edició: 2007 **Número de pàgines:** 224

Agenda

>> Les pressions contra David Sánchez no cedeixen i ara ens hem assabentat que la seua llibertat depèn del jutge que empresonà en Franki. HI ha diverses convocatòries per exigir l'aturada d'aquesta ofensiva: el divendres 13 de febrer, jornada antirepressiva al CPO El Taller de Vilafranca 'El David es queda a casa!'. Hi haurà concert amb Estramoni +PD; i el dissabte 14 de febrer, a les 22:30h al CSA Can Vies, Festa contra l'empresonament del David de la Fornal. Estem amb tu, David!

>> La Red Estatal por los Derechos de las y los Inmigrantes de València organitza un dinar popular per l'autogestió. Hi haurà una projecció de documentals amb Pau Soler. Serà el dissabte 14 a l'Ateneu Popular de València.

>> Aquest quinzena hi haurà actes arreu del món en solidaritat amb Euskal Herria. Als PPCC destaquen els actes a Barcelona i Granollers. El divendres 13 de febrer a les 20h, a la Sala d'actes de les Cotxeres de Sants de Barcelona hi haurà un acte amb les intervencions de Julen Larrinaga, del moviment pro-amnistia basc, un/a membre d'Amics i Amigues d'Euskal Herria, i l'actuació poètica d'en Carles Rebassa. El dissabte 14 de febrer, a Granollers, a les 19h, al local "Els Anònims", tornarà a intervenir en Julen Larrinaga en un acte més centrat en l'àmbit antirepressiu. Els actes formen part de la Setmana Internacional de Solidaritat amb Euskal Herria que se celebra del 6 al 15 de febrer de 2009 arreu del món, amb activitats dels diferents grups i comitès de solidaritat.

>> Per últim, recordem que Rescat fa 8 anys i ho celebra amb el tradicional dinar. Serà el 14 de febrer a l'Ateneu Popular de Nou Barris.

Del 10 al 23 de febrer de 2009

envieu-nos les vostres convocatòries a
AGENDA@LACCENT.CAT

Història

Alemanya: La revolució traïda

Aurora Mora TORRENT

En certa ocasió a Berlín, va caure a terra un cavall queixat d'inanició i, al moment, va sorgir dels apartaments una horda de dones armada amb ganivets de cuina que, a crits i espentes, deixaren a l'animal en l'esquelet i encara replegaren amb tasses la sang que vessava". Aquest succés, explicat a *La gran guerra* per John H. Morrow, retracta fidelment el patiment de la població alemanya durant la I Guerra Mundial.

L'inici de la contesa bèl·lica, el 1914, suposà un estat d'eufòria sense precedents a Alemanya. Fins i tot les fileres de l'SPD, traint els seus principis internacionalistes i de classe, es van unir ardentment al patriotisme que regnava en el país. El 4 d'agost va ser una de les dates més negres que es recorden en la història del moviment socialista internacional: quan els exèrcits d'Alemanya, Àustria i França i els tsaristes ja estaven en marxa, el Reichstag es reuní per discutir i aprovar els fons necessaris per a la guerra del Kaiser. Amb frases enceses de condemna, no del capitalisme alemany i del militarisme prussià, sinó de l'enemic tsarista, el conjunt del bloc socialdemòcrata del Parlament, de més de cent diputats, votà a favor del pressupost de guerra i la "defensa

de la pàtria".

Un mes després, dos diaris suïssos publicaven la notícia de què a Alemanya hi havia socialdemòcrates que s'oposaven a la política oficial al partit. Els signants del comunicat eren Karl Liebknecht, Franz Mehring, Clara Zetkin i Rosa Luxemburg.

Tots quatre es posaren mans a l'obra per organitzar una tendència sòlida i coherent, però els fruits del seu treball tardarien molt a arribar. Sobretot perquè havien de sortejar la presó i la censura. Va ser la primavera de 1915 quan apareix el primer número de *Die Internationale*, que seria l'òrgan de propaganda del Gruppe Internationale, constituït el 1916 i rebatejat amb el nom de Spartakusbund (Lliga Espartaquista) dos anys després.

Paral·lelament, les coses en el front no podien anar pitjor. L'estiu de 1916, en plena guerra de trinxeres, comencen les primeres revoltes exigint pa i pau. Serà l'inici de tot. Quan ja és evident que Alemanya serà

derrotada es produeix un motí naval que es transforma en mobilització revolucionària. El 8 de novembre de 1918 es proclama la República Socialista Bavara a Munic, mentre que a Berlín sorgeixen soviets d'obriers i soldats. Cau l'imperi. Guillem II abdica i s'instaura un govern provisional, que serà l'encarregat d'impedir que triomfe la revolució social. Sota les ordres del canceller Ebert, remanents de l'exèrcit i grups paramilitars d'extrema dreta, anomenats Freikorps, imposaran un règim de terror.

Enguany es complien noranta anys de l'alçament espartaquista, al gener, que acabà amb l'assassinat dels il·lustres camarades Liebknecht i Luxemburg, massacrats pels Freikorps, i amb l'execució de centenars d'espartaquistes en les setmanes que seguiren a la sublevació.

Esperem que el record d'aquest aniversari servisca als lectors per a endinsar-se en l'obra dels dirigents espartaquistes i, en el context en què esta es va produir.

"No hi ha hagut cap política de conservació, sinó d'insensibilitat i indiferència"

HÈCTOR SERRA ALDAIA

Ara que sembla que hem arribat a la fi de les batalletes judicials que han durat dues dècades i que la conselleria de Cultura ha anunciat que completarà la reconstrucció del teatre romà de Sagunt, quin gust de boca se vos queda? La història no ha acabat, perquè el tribunal de justícia no ha dit encara l'última paraula respecte del dictamen de la comissió d'experts. No obstant això, esperem i volem que tot acabe bé.

Penseu que tot açò es podria haver evitat? Quin paper creieu que ha jugat la classe política en aquest assumpte?

Doncs sí. La classe política ha demostrat tenir molt poca categoria polititzant el fet.

Sabeu si en altres països o en altres territoris hi ha un espectacle tan ridícul pel que fa a polítiques sobre el patrimoni? Afecten aquestes batalletes polítiques la integritat del patrimoni?

No tinc massa noció de si açò passa en altres països, però el que és clar és que mentre hi ha hagut aquesta baralla "bizantina" no s'ha invertit gens, i com diu la dita popular "y mientras tanto Sagunto cae..."

Durant tot aquest temps, quin paper ha jugat el Col·lectiu pel Patrimoni Saguntí?

El Col·lectiu no té més objectiu que la cura, conservació del patrimoni i la seua revalorització. És per això que front al problema del teatre hem lluitat perquè la sentència del Suprem afectara mínimament al monument. Hem lluitat per la conscienciació de la ciutadania davant d'aquest problema, vam convocar una gran concentració ciutadana el 29 de gener de 2008, hem acudit als mitjans de comunicació demanant col·laboració davant del tema, d'alguna manera hem procurat que aquest problema transcendira fora del poble i que tinguera el ressò que es mereixia.

Quin ha sigut el vostre posicionament sobre el projecte de restauració del teatre de Portaceli i Graci, i sobre la reversió posterior dictada pel Tribunal Suprem

ENTREVISTA

Entrevista a Conxa Cardo, presidenta del Col·lectiu pel Patrimoni Saguntí

Mostra molts monuments europeus d'origen llatí han patit restauracions sobre la seua estructura que no han estat exempts de polèmica. El parc arqueològic de Xanten (Alemanya), el teatre de Sabratha (Líbia) o l'Arena de Verona (Itàlia) en són alguns exemples. Però mai abans una restauració havia passat pels tribunals

com ha succeït amb el teatre romà de Sagunt (el Camp de Morvedre). Conxa Cardo, presidenta del Col·lectiu pel Patrimoni Saguntí, ens posa a l'ordre del dia sobre el litigi i ens explica la lluita d'aquest col·lectiu tots aquests anys. Per més informació sobre la polèmica del teatre romà de Sagunt veure L'ACCENT 122.

espanyol que el Govern valencià no tirarà endavant?

La posició del col·lectiu ha quedat expressada a l'anterior qüestió, és a dir, nosaltres no compartim la sentència, per tant érem contraris a la reversió del monument, però, en el respecte a la sentència, demanàvem que aquesta li fera el menor dany possible.

Penseu que les polítiques de conservació del patrimoni saguntí han estat encertades al llarg dels últims temps?

No han estat encertades. Tot al contrari. No hi ha hagut cap política de conservació, sinó d'insensibilitat, indiferència i falta de voluntat política. Crec que queda clar que com que les restes arqueològiques mai no han donat vots, no hi ha hagut interès pel tema. En honor a la veritat s'havia encetat una etapa més "prometedora" a l'anterior legislatura municipal, però hem tornat a l'obscuritat i a la paralització i tot s'ha estancat en la legislatura actual.

Quin ús cultural i artístic es pot

fer del teatre romà, del castell o del barri jueu de Sagunt?

Respecte al teatre, una programació estable i de qualitat de maig a octubre. El castell caldria restaurar-lo i consolidar muralles, senyalitzar-lo i fer-hi rutes i visites guiades. També acabar el centre d'interpretació de visitants que no s'acaba mai. Finalment en el barri jueu, que dit siga de pas és una xicoteta joia, caldria conservar-lo millor, senyalitzar-lo, fer-hi visites guiades per explicar el passat medieval de Morvedre.

Quina resposta han tingut aquest temps els festivals culturals que han perillat amb la sentència (Sagunt a Escena, Ludi Saguntini...)? Què representen aquests festivals per als saguntins?

La resposta ha estat raonable, és a dir, s'ha continuat fent tot com si res no haguera passat, encara que el Sagunt a Escena és cada vegada més flux i més curt. Aquests festivals són la vida per a Sagunt en estiu perquè és una glòria poder veure per la nit el carrer del Castell que és la via que puja al teatre,

des de l'animació de carrer, passant pels carrers plens de gent, les cafeteries plenes i Sagunt i les muralles del castell il·luminades. És un goig. Els Ludi Saguntini donen a Sagunt una gran categoria perquè durant una setmana el poble és literalment envaït i conegut per un exèrcit d'estudiants on l'únic objectiu és el rescat de la nostra cultura llatina i grega i això en els temps que corren té molt de mèrit i li dona a la ciutat molt de ressò.

"El castell caldria restaurar-lo i consolidar muralles, senyalitzar-lo i fer-hi rutes i visites guiades"

Per últim, seguireu estant actius per la defensa del patrimoni?

Per suposat. Actualment i a l'espera de que el litigi del teatre acabe, reivindicuem un Pla director amb actuacions concretes al patrimoni històric, continuem amb la roda

d'entrevistes amb els responsables polítics tant municipals com autonòmics i estatals, continuem bregant als mitjans de comunicació... També fem com tots els anys un curs obert a tots els ciutadans i ciutadanes sobre el patrimoni històric i la seua gestió en el marc dels cursos de la Universitat Popular, impartit pel professor Ximo Revert.

LA REMATADA

Voluntariat o militància

MARC GARCIA BARCELONA

Massa sovint la línia que separa aquestes dues paraules és molt fina, doncs hi ha massa gent que no té clar els motius que l'impulsen a fer l'activitat que desenvolupa al sí d'un casal, una organització, una candidatura o un sindicat.

Un voluntari és aquella persona que col·labora o pertany a un grup humà on hi posa ganes, hores, suor i si cal diners, per tal de materialitzar un projecte que podríem englobar en un genèric de solidaritat en sentit abstracte. Un concepte que pot confondre's amb gran part de la feina que fa la militància política, gestionant estructures més encaminades a la seva supervivència i creixement que no pas en l'objectiu que té predeterminat. La militància ha de tenir com a objectiu final, transformar realitats concretes, que igualment exigiran ganes, hores, suor i diners de les persones, però que també exigiran un plus, el risc, el fet de saber que hi ha moments en els quals s'ha de triar entre ser voluntari o militant, entre ser gruix de la mobilització o força de xoc davant el cordó policial, triar entre pagar una quota simbòlica o posar-hi mig sou sense esperar que retorni, triar entre defensar certes formes de lluita o practicar-les, entre votar contra el pla Bolonya o ocupar el Rectorat, entre votar una llista electoral o ser el regidor, entre enganxar cartells del sindicat o sabotjar la fàbrica, entre quedar-se a casa o decidir a les assemblees, entre fer la foto de la roda de premsa o ser-ne la cara pública, etc. Tot són nivells de compromís, i si volem que l'esquerra independentista sigui l'opció de les persones que no creuen en la política de la gestió i el seny, sinó en la feina del dia a dia, la pràctica revolucionària i l'anàlisi de llarg abast, no podem ser un moviment de voluntaris. Cal que tinguem clar que el voluntarisme, no és transformador, ans al contrari, és peix estancat dins una piscina de miralls que es guia per corrents d'aigua d'un ventilador i que per tant, per molt bona fe i intencions que hi hagi darrera del voluntarisme, el peix mai no nedarà en aigua lliure.

La militància, el risc, l'opció revolucionària, a diferència del voluntarisme, pot dur-nos a comisaria, a judici, a la ruïna econòmica o a la presó, i per tant cal ser-ne conscients i estar preparats. De poc serveixen els voluntaris quan, arribat el dia de la veritat, no deixen de ser-ho i fan un pas endavant. Conscients que aquest pot ser un pas enrere com a individu però que reforça l'espai col·lectiu. Un pas que demostra coherència, que li diu al policia, al periodista, al jutge o al carceller: "jo sóc independentista d'esquerres, ho he fet i tornaria a fer". Cop de porra, criminalització, condemna i si cal presó. Aquesta és la línia que diferencia el voluntariat de la militància. I tu què? Voluntariat o militància?

